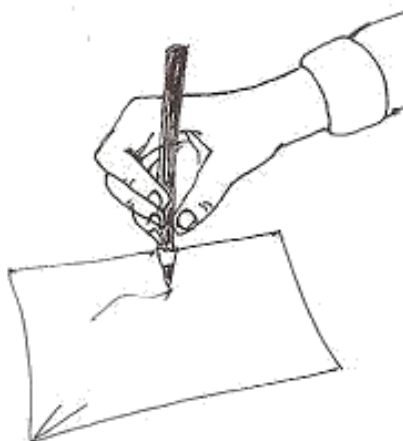

הרס עצמי

כתיבה: אור אטיאס

עריכה : מאור רוש

עיצוב כריכה: אור אטיאס

נכתב במסגרת יוזמה חינוכית בתרבות יהודית- ישראלית .

חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

תודה אשר על מי ומה שהיית בשבילי.
לנצח תישאר הפרפר הלבן שלי,
מבטיחה לזכור אותך תמיד.
אוהבת,
אור.

פרולוג

אהבה, אושר, נישואין, משפחה – כל המילים האלה שבכלל לא ידעתי שהן קיימות עד שהייתי איתו – עם אדם שבהחלט שינה לי את החיים, את המחשבה על החיים. אותי.

אני קימברלי או קים כמו שכולם קוראים לי, בת 29. מי זה האדם ששינה לי את החיים? קוראים לו סהר בן 30. סהר ואני הכרנו לפני 12 שנה בתיכון, שנינו היינו בכיתה י"ב, הייתי הכי קטנה בשכבה והוא הכי גדול בשכבה.

הוא היה אליל הבנות, לא הייתה אחת בשכבה שלא הייתה מאוהבת בו וכמובן שאני הייתי ביניהן. סהר היה אהבת חיי, פשוט ככה.

לאט לאט סהר התחיל לחזור אחריי, להראות לי שגם הוא בעניין. הוא שלח לי הודעות, חזר איתי הביתה, הציע להחזיר אותי הביתה ממסיבות כי כמובן שהיה לו אוטו. אחרי חצי שנה שלא הייתי בטוחה אם זה באמת או לא, אם הוא סתם משחק בי או לא, הוא היה הבן זוג שלי בנשף – שם הייתה הנשיקה הראשונה שלנו, שלי. באותו ערב הבנתי שהוא שלי ורק שלי.

מערכת היחסים שלי עם סהר הייתה מדהימה, ראו את אהבה שלנו בעיניים. הסתדרנו כל כך טוב, דיברנו אחד עם השנייה על הכל, על כל מה שהפריע לנו.

כשסיימנו י"ב, התגייסנו לצבא. זה היה קשה. קשה מאוד אפילו, המרחק הזה, הגעגוע הזה. לקחנו את זה כעוד מכשול בחיים, כמו שאר המכשולים. זאת הייתה הגישה שלנו לחיים, יותר נכון הגישה של סהר שאני אימצתי.

שלא תבינו לא נכון, אני וסהר רבנו ולא פעם אחת וגם לא חמש פעמים – אנחנו לא מושלמים ולא קרובים לזה.

אבל כן ידענו למצוא את הדרך חזרה לאהבה, את הדרך לסלוח.

נשמע משעמם נכון?

עוד סיפור על זוג שעבר מערכת יחסים רגילה ויפה?

בכלל לא.

בכלל בכלל לא

סֵהָר

איפה אני? רגע, איפה קים? היא בסדר? אם קרה לה משהו? אני חייב לקום. אני חייב לראות אותה.

"אני מאמין שהוא יפתיע ויקום... אני אהיה אתכן בקשר מלא לגבי המצב שלו..." זה הדבר היחיד שהצלחתי לשמוע וגם זה היה במעורפל. על מי מדברים? מי זה בכלל?

הכל היה מבולבל, הרגשתי מותש. ניסיתי לפתוח את העיניים ללא הצלחה ניסיתי להזיז את הגוף אבל גם זה היה ללא הצלחה.

"אני סומכת עליו, שלא ישאיר אותנו לבד." שמעתי עוד קול אבל הפעם הוא היה יותר מוכר, רגע זה הקול של... זה הקול של קים! זאת קים! היא פה!

'קים! יפה שלי, זה אני! למה את לא עונה לי קים? ניסיתי לצעוק, להוציא קול כדי שהיא תשמע אבל רק שמעתי את רעש נעלי העקב שלה לאט לאט מתרחקים. היא הלכה. למה? לאן היא הלכה? מתי היא תחזור? אני לא יכול להסתדר בלעדיה אפילו לא שניה!

אני רוצה לדבר איתה, אני רוצה שנשב מחובקים בדירה הקטנה שלנו על הספה מול הטלוויזיה ואסתכל עליה בוחרת סרט על אהבה כמו תמיד, מוזילה דמעות במשך כל הסרט. אני אנשק לה על המצח ואגיד לה שאני אוהב אותה וברגע שתרדם אכסה אותה בשמיכת פוך שהיא אוהבת, אנשק לה שוב והפעם על השפתיים בעדינות ואלחש לה לילה טוב.

קושי בנשימה העיר אותי מהחלום על קים – "צריך לחבר אותו להנשמה, הוא לא מצליח לנשום לבד" שמעתי שתי אנשים מתווכחים והפאזל התחיל להתחבר לי. התמונה היחידה שיש לי בראש היא בכלל מאתמול – חזרתי הביתה ממשמרת דיי קשה האמת – 3 החייאות באותה משמרת. הורדתי את המעיל הענק של מו"א, תלית אותו על המתלה בכניסה לדירה ונכנסתי להתקלח. נשקתי לקים שהייתה מכורבלת כבר מתחת לפוך, על השפתיים והוצאתי עוד שמיכה מהארון כדי לא להעיר אותה. לא ספרתי עד חמש ונרדמתי, כשהתעוררתי מצאתי את עצמי פה. עוד לא בטוח

איפה-בלי יכולת לפתוח את העיניים ולהזיז את הגוף.אם זה באמת מה שאני חושב שזה,אם אני באמת נמצא במצב קומה אם זה באמת זה,אני נשבע שאהרוג את עצמי כדי שקים לא תסבול.

ראיתי כבר כמה וכמה נשים שהבעל שלהם נמצא בקומה,ראיתי את הסבל שלהם,ראיתי לילות מלאים בבכי מאחורי חיוך רחב,מאחורי איפור מוגזם שבסה"כ מנסה להסתיר את השקיות בעיניים.

אני לא אתן לקים לעבור את זה.אני לא ארשה לעצמי לתת לקים לעבור את זה. אני יודע שאני לא אשם, אבל גם קים לא אשמה- מגיע לה לחיות, ליהנות ומי אני שיעצור את זה?

אבל קים סומכת עליי,היא מחכה לי- שאחזור אליה.
להילחם עם סיכוי שלא אחזור? אם רק יכולתי לשבת עם קים,לדבר איתה לשאול אותה.

10/3

הכל התחיל ונגמר בשיחת טלפון. שיחת טלפון אחת שהפכה את הכל. שיחת טלפון שאחריה החיים שלי כבר לא היו אותו דבר. שיחת טלפון שכללה בסה"כ חמש מילים: "אני מצטער, הוא נכנס לקומה". את שיחת הטלפון הזאת קיבלתי בדיוק בשעה 3 בצהריים, כשארגנתי תיק כדי לצאת מהבית לבית חולים.

"קים את חייבת לחזור!! הרופא חזר עם חדשות על סהר!!!" זאת הייתה שיחת הטלפון השנייה שקיבלתי באותה הדקה – "אני יודעת את החדשות, דיברתי עם הרופא לפני דקה" עניתי בחזרה כשפניי מכוסות בבכי, מה שהיה בתוך התיק נפל על הרצפה ואני ביחד עם החפצים על הרצפה, תופסת את הראש ומתקשה להאמין. אספתי את החפצים, את הדמעות ובעיקר את עצמי ויצאתי מחדר השינה הקטן שהיה בתוך דירה קטנה שלמרות שהיא הייתה קטנה היא הספיקה לי ולסהר. היה בה כל כך הרבה חום, אהבה, שמחה. כל הזיכרונות עברו לי בראש. כל הרגעים היפים שלנו ואפילו אלו שפחות.

יצאתי מהדירה ונסעתי בשיא המהירות לבית החולים מאיר – שם סהר נמצא. הנסיעה אומנם חמש דקות ביום רגיל אבל באותו יום אלו היו הדקות האטיות ביותר בחיי. כל הנסיעה חשבתי לעצמי איך אני ממשיכה? זה נגמר? הוא יחזור? אני יצטרך להמשיך לבד?

מיליון שאלות רצו לי בראש וכל כך רציתי שמישהו יבוא, יעיר אותי ויגיד לי 'זה עניין של שבוע עד שהוא יחזור אלייך כמו חדש'. זה לא קרה. בכלל לא.

חניתי הכי קרוב לפתח בית החולים, שלפתי את התיק מהמושב האחורי ורצתי לתוך הבית חולים. אני בכלל לא זוכרת אם נעלתי את האוטו או לא אבל זה היה הדבר האחרון שעניין אותי.

אחרי חיפושים וריצות מצאתי את החדר שלו וגם את האישה שתמיד הייתה בשבילי דמות לחיקוי, אישה חזקה שעברה כל כך הרבה דברים ולעולם לא נשברה, לעולם לא ויתרה ולעולם לא הפסיקה להאמין – אימא שלו.

היא ישבה על כיסא לבן כשהגב שלו צמוד לקיר של החדר, מבטה היה מושפל מטה ואי אפשר היה לפספס את הדמעות שזולגות ישר מעיניה ופוגעות ברצפה.

נעמדתי מולה, משפילה מבט ובוכה יחד איתה. לא יצרנו קשר עין אבל ידעתי שהיא ראתה שאני מולה. אחרי כמה דקות קצרות היא נעמדה, שלחה יד אל עבר הסנטר שלי, הרימה את מבטי, שלחה את ידיה לעברי ותפסה אותי לחיבוק חם, אוהב וגדול. שתינו בכינו לתוך הכתף של השנייה, הוצאנו כל טיפת דמעה שהייתה בגופנו. במשך חמש דקות עמדנו, התחבקנו, בכינו – בכי שקט אבל רטוב מאוד ומלא רגש.

התנתקנו אחת מהשנייה, הסתכלתי עליה ואמרתי לה "אני מאמינה בו, הוא לא ישאיר אותנו לבד." והתקדמתי לעבר השירותים, חטפתי מבט למראה הקטנה שהייתה שם, כל הפנים שלי היו מכוסות בשחור – מסקרה משולבת עם עיפרון שנמרחו מהבכי. זה לא הזיז לי בכלל. שטפתי פנים, לקחתי נשימה עמוקה וחזרתי לאורית – אימא של סהר.

ישבנו בשקט וחיכינו, חיכינו לרופא שיעדכן אותנו בפרטים על סהר למרות שכבר ידענו שהוא נכנס למצב קומה. קיוונו, קיוונו שזאת הייתה טעות וממש תכף סהר יצא אלינו, יחבק וינשק אותי כמו תמיד.

"אני שוב מצטער בנות, סהר נכנס למצב קומה מאוד קשה. אנו חוששים שלא יוכל לצאת ממנו אבל אנחנו מבטיחים להמשיך להלחם ולנסות להציל אותו גם אם זה ייקח שנים, אנחנו מאמינים בנסים ובמוזל. בינתיים לכו הביתה, תרגעו. תוכלו לחזור לפה מחר בערב ונדבר על המצב של סהר ואיך ממשיכים מכאן קדימה." ככה הרופא אמר, היה כתוב לו על החלוק שהוא 'רופא בכיר' או משהו כזה אז זה אומר שהוא יודע מה הוא אומר לא? ובאמת יש מצב שסהר יקום? שיהיה נס?

אורית ואני הקשבנו לדוקטור, מבלי להחליף יותר מידי מילים יצאנו מהבית חולים ביחד לכיוון הרכב שלי. הסעתי אותה הביתה, אמרתי לה שאבוא מחר לאסוף אותה לבית חולים בשעה 8 בערב והבטחתי לה בפעם השנייה שהכל יהיה בסדר. יכולתי לשמוע איך היא החזיקה את הדמעות שלה בגרון, איך היא לא רצתה להתפרק שוב מולי וברגע שיצאה מהאוטו שמעתי כל דמעה ודמעה שירדה לה מהעין ישר במורד הלחי.

חזרתי לדירה הקטנה שמלאת חום, אהבה ושמחה כבר לא הייתה. לא בלעדי סהר. נכנסתי למקלחת קצרה וחמה שניקתה ממני את היום הזה, שמתי חולצה ומכנס של סהר כדי להריח את הריח שלו עוד הפעם ונרדמתי תוך דקות ספורות. בחילה נוראית העירה אותי בבוקר. קפצתי מהמיטה ישר לשירותים, עברו חמש דקות ולא נשאר לי בגוף אפילו לא טיפת קיא. שטפתי פנים, צחצחתי שיניים ונכנסתי לאמבטיה קצרה, להרגיע את הבטן והנפש.

כל היום הייתי בסלון, מתחבאת מתחת לפוך עם טלוויזיה שרק עושה רעש ברקע כי הראש שלי במקום אחר, במחשבות על סהר.

אני יודעת שהוא יחזור, סהר חייב לחזור. 'אני ואת זה לנצח, אני נשבע שלעולם לא אעזוב אותך' – את זה סהר הבטיח לי באותו היום שהוא השחיל טבעת בצבע כסף עם יהלום פשוט לאצבע שלי, כרך ברך ושאל אם ארצה לחיות את המשך חיי אתו. מבלי לחשוב, מבלי לומר יותר מידי – הנהנתי עם הראש והסכמתי.

בשעה שבע וחצי קמתי מהספה, עם אותו מכנס פיג'מה שישנתי אתו, שמתי את הנעליים הראשונות שראיתי, במקרה היו העקבים שלי, לקחתי את המפתחות של האוטו ויצאתי שוב מהדירה הקטנה.

בדרך לבית חולים אספתי את אורית והגענו בדיוק בשעה שמונה בערב, לא דקה לפני ולא דקה אחרי.

חיפשנו את הרופא בעיניים אך לא מצאנו אותו, אורית התחילה ללכת לכיוון החדר של סהר בדממה ואני אחריה שותקת גם כן. התיישבנו ליד החדר וחיכינו לרופא, הוא הגיע אחרי עשר דקות כמעט התיישב לידנו, התחיל לדבר ולהסביר את המצב. "אם כמה שזה קשה, אני מאמין שהוא יפתיע ויקום, יש לי הרגשה כזאת. אל תאבדו תקווה. בימים הקרובים נעביר את סהר ל'בית שיקום' בתל אביב, שם יקבל את הטיפול הכי טוב בשבילו. תוכלו לבקר אותו בכל זמן שתמצאו ואני אהיה אתכן בקשר מלא לגבי המצב שלו, תוכלו לשאול, לעדכן, לבקש – כל מה שתמצאו אני פה אתכן."

"תודה דוקטור. אנחנו סומכות עליו, אני סומכת עליו שלא ישאיר אותנו לבד"

אמרתי עם חיוך שהיה אמיתי אבל גם מזויף. אחרי השיחה קצת התחלתי להאמין שזה רק משבר אבל לא יכולתי להתעלם מהסיכויים שהמצב יישאר ככה.

ביום יום אני בן אדם מאוד לא אופטימי, לא מאמינה בנסים אבל עכשיו? לא היה אדם יותר אופטימי ממני. האמנתי, התפללתי ואפילו הדלקתי נרות – מצווה שלא

עשיתי מאז שאני בת 14, ולעולם לא חשבתי שאעשה אותה שוב אבל הרגשתי
סוג של מחויבות.
הייתה לי הרגשה. הרגשה שיקרה משהו. משהו שיוכיח לכולם שאני וסתר זה לנצח.

10/4

קמתי בבוקר, שוב, למיטה זוגית חצי ריקה, לכיור קטן ומלוכלך עם מברשת שיניים אחת. היום ה-10/4, חודש עבר. חודש שלם מאז אותו לילה. חודש שלם בלי סהר, בלי החום שלו, האהבה שלו, בלי השמחה שלו – בלעדיו.

זה היה החודש הקשה ביותר שעבר עליי. בליתי את החודש בבית ובבית שיקום, לא יכולתי לשמוע אף אחד, לראות אף אחד ולא לפגוש אף אחד – כל מה שעניין אותי היה סהר.

עוד לא העזתי לצאת מהבית וללכת לבדוק את הגוף שלי, את כל עניין הסחרחורות והבחילות.

השעה שתיים בצהריים ואני מתייצבת בחדר של סהר עם טרנינג, קוקו שלאט לאט מתפרק ותמונה שלנו.

'אתה שומע אותי? זאת אני – קים, איך אתה? איך אתה מרגיש? כואב לך?'

התיישבתי על הכיסא והתחלתי לדבר עם סהר. או יותר נכון לדבר עם עצמי לסהר.

'סהר, למה דווקא אתה? איך זה שדווקא האדם הכי אהוב עליי נפל? איך אני ממשיכה מפה סהר? איך ממשיכים בכלל? דמעה אחרי דמעה נפלה על ידינו המשולבות זו בזו.

'אתה יודע סהר, מאז שזה קרה לך, מאז שהלכת לי. זאת אומרת, לא הלכת באמת. רק הלכת לישון קצת – אני לא מרגישה טוב, אני לא מפסיקה להקיא והחדרים מסתובבים לי. אימא שלך אמרה לי ללכת לבדוק את זה אבל אין לי למה כי אתה עוד מעט תקום ואני ירגיש הרבה יותר טוב! אני בטוחה בזה! שתקום, תחזור אליי ונשב כל היום מתחת לפוך עם שוקו חם כי קפה זה רק למבוגרים, נתחבק ונתנשק.'

נתתי לעוד קצת דמעות

לצאת, הורדתי נעליים ונשכבתי לידו. לא הזיז לי מכל המכשירים, החוטים, הכבלים. רציתי אותו. את המגע שלו. את החום שלו. עוד רבע שעה שעת הביקור נסגרת. לא הייתי מוכנה ללכת, לעזוב אותו לעוד יום.

הוא נותן לי כוחות – הריח שלו, המגע שלו למרות שהוא בכלל לא מגיב אני מרגישה אותו.

נתתי לו נשיקה עדינה אחרונה וחזרתי הביתה.

מאמי שלי' הופיע על המסך טלפון שלי עם צלצול שהעיר אותי.

"הלו?" עניתי ישר.

"יפה שלי, איך את? התגעגעתי אלייך, נעלמת" הקול של אבישג תמיד היה מלא שמחה.

"אני? אני בסדר. כן אני מבלה הרבה אצל סהר אז אפשר להגיד שנעלמתי" האמת, שבאמת נעלמתי לה וזה לא בסדר מבחינתי כי היא החברה הכי טובה שלי ונכון שקשה לי אבל אני לא יכולה לנתק קשר ממנה ומהסביבה.

"את בבית?"

"כן אהובה שלי" תכלס איפה אני עוד יכולה להיות בתשע בערב?

"תתלבשי אני שלוש דקות אצלך"

"אב... " צליל ניתוק הטלפון לא נתן לי להמשיך את המשפט ולהגיד לה שכל הבית כמו פח זבל, כל הכביסה עומדת בכניסה לבית, בכיור יש הר של כלים מלוכלכים ושלא נדבר על איך שאני לבושה/ נראית, כן?

לא עברה שנייה אחרי 2:03 ואבישג ירדה לידי בסלון.

חיבקתי אותה כל כך חזק ולא יכולתי שלא להתפרק עליה. היא החברה הכי טובה שלי ואין שום דבר יותר טוב מחברה הכי טובה. אין אהבה יותר גדולה מאהבה לחברה הכי טובה.

"ואו אחותי התפרעת עם הבלאגן בבית, אה?" תמיד הייתי המסודרת בבינינו, זאת שהכל תמיד מבריק אצלה ואין בגד שלא במקום. אחרי ויכוח של 10 דקות אבישג התחילה לסדר את כל הבית ואני אחריה, כמה שהיא נתנה לי.

"אני לא יודעת מה הייתי עושה בלעדייך, שוגה"

"אני תמיד פה, לא משנה למה, איך, מתי וכמה."

אבישג הביאה לנו גלידה מהמכולת שנמצאת ממש מתחת לבית שלי וישבנו לראות טלוויזיה.

"קומי. יוצאים." אבישג נעמדה על הרגליים ומשכה לי את היד.

"מה? לאן יוצאים? לא אבישג לא מתאים לי" כמעט ונחנקתי אפילו שזה היה גלידה. מאיפה היא הביאה את זה שיוצאים? אני לא רוצה לצאת. אני לא רוצה ללבוש בגדים שהם לא טרנינג בלי שסחר יגיד לי שאני יפה איתם.

"קימברלי היקרה, יש לך שלוש שניות לקום מהספה שהפכת אותה למיטה." מה זה מאיפה היא יודעת בכלל שהיא ישנה בספה? זה טיפה שטותי אבל אני פשוט לא מסוגלת להיכנס לחדר שינה. בטח ובטח לא למיטה.

בזמן שהייתי עסוקה במחשבות על זה שאני לא מסוגלת לצאת בלי סהר, אבישג התחילה להלביש אותי ולסדר אותי. אחרי פחות מחמש דקות עמדתי מול המראה עם שיער מסודר, האיפור חזר לעיניים שלי, ג'ינס שחור צמוד שסהר אהב חזר לרגליים שלי, חולצה בורדו רופפת חזרה להיות עליי. חזרתי להיות קים. אבל רק מבחוק.

"מוכנות להזמין?" מלצרית לבושה בשחור עם קוקו בלונדיני ניגשה לשולחן שלנו. "אני רוצה פסטה ברוטב עגבניות" אבישג ישר ענתה מבלי להסתכל בכלל בתפריט בזמן שאני עוד בוחנת ושואלת על כל מנה ומנה ועל מספר הקלוריות שלה. אף פעם לא התעסקתי בעניין הדיאטות והקלוריות אבל בזמן האחרון נכנסתי לזה חזק, יותר מידי. בסוף הזמנתי לי יין וטוסט.

"קיצור את שומעת? נרשמתי לאוניברסיטה סוף סוף ו..."
"כן אני שומעת, יא נהדר!" ניסיתי להתעניין באמת שניסיתי אבל המחשבות היו על סהר. אני יודעת שהוא היה שמח לראות אותי טיפה משתחררת ולא כל היום בוכה, לראות שאני מחייכת למרות הכל.

"היי את לא פה" אבישג העירה אותי מהמחשבות על סהר.
"אני מצטערת יפה שלי, חלמתי קצת. דברי אני אתך".

"ואי לא חשבתי שאני אצליח לצחוק ככה! אני חולה עלייך שוגה" שתינו נכנסו הביתה חצי מסטולות, מתגלגלות מצחוק.
זה באמת עזר לי, השתחררתי, ניקיתי את הראש. לא! לא שכחתי את סהר! אפילו לא לשנייה! אבל הבנתי שאני חייבת טיפה לשחרר מעצמי כי אני נמשכת יותר ויותר לחזר שנקרא דיכאון והיציאה משם היא סולם ארוך מאוד מאוד.
"אני שמחה שהצלחתי להוציא אותך קצת לאוויר" אבישג נתנה לי נשיקה על הלחי ונשכבה על המזון ליד הספה. לא הספקתי לספור עד 5 ושתינו היינו בחלום הרביעי.

אבישג

"לאאא! אל תלך! אני אוהבת אותך, אני לא רוצה להמשיך ולהתקדם הלאה! אתה תקום! אני יודעת!" קמתי מצרחה חזקה של קים. התיישבתי על הברכיים וניסיתי להעיר את קים. שיט היא כולה מזיעה.

רצתי למטבח להביא מגבת ומים וכשחזרתי לסלון ראיתי שקים כבר התעוררה.

"יפה שלי, על מה חלמת?"

"חלמתי.. ש..ש.. שסחר מתעורר לכמה דקות ו..והוא.. הוא אומר לי להמשיך הלאה..

אבל..ל אבל למה? אני לא רוצה להמשיך הלאה! אני רוצה אותו!" קים ניסתה לספר לי אבל הדמעות חנקו לה את הגרון. קפצתי עליה והבאתי לה חיבוק ענק, ליטפתי אותה ולאט לאט הרגשתי שהדמעות מפסיקות לרדת.

הסתכלתי עליה במבט כל כך גאה. על ההתמודדות שלה למרות שהיא יכלה להתמודד עם זה יותר טוב, על האהבה העצומה שלה אליו למרות המצב, על זה שהיא לא מוותרת ללכת לראות אותו כל יום.

"קימי שלי, אני אוהבת אותך מלא. אני יודעת שזה ישמע נוראי ואולי גם לא תסכימי איתי אבל את חייבת טיפה לשחרר. אל תכעסי עליי. אני מבינה אותך אוקיי? מבינה הכל באמת. אבל את מזיקה לעצמך, את מדרדרת לדיכאון ויהיה לי יותר מידי קשה לראות אותך שם. אני אשאר פה בימים הקרובים ואת תבקרי פחות אצל סהר. במקום 7 פעמים בשבוע, תבקרי 5 פעמים בשבוע אוקיי? ביזמיים האחרים אנחנו נצא. לא למשהו יותר מידי גדול. מסעדה פה, מסעדה שם ועזבי את הכסף. אני אשלם."

"שוב, לא יודעת מה הייתי עושה בלעדייך. יהיה לי קשה אבל אני מרגישה שאני חייבת את זה. אולי זה ירגיע לי את הסחרחרות והבחילות שכל פעם עולות לי כשאני חושבת על עתיד בלי סהר."

שמחתי כל כך שהיא קיבלה את זה בהבנה. אני באמת רוצה את הטוב בשבילה ושהיא תחזור לעצמה כי לפי מה שאני הבנתי לצערי, סהר לא יחזור והיא צריכה להתחיל להתרגל לחיים בלעדיה. זה יהיה לה קשה אבל היי בשביל מה יש חברות?

"קיימי, קומי יפה שלי. יוצאים" הלכתי לחדר שינה והערתי את קימ משנת צהריים.
"הולכים לסהר, בואי." לא סיימתי את המשפט והיא קפצה מהמיטה. היא לא הלכה
אליו כבר 4 ימים ולא כי היא לא רצתה, לא נתתי לה. הוצאתי אותה לכל מקום
אפשרי – לסופר, לסרט, לשתות קפה בחוץ.

"אבישג? זאת אורית, אימא של סהר. אני יודעת שאת קרובה מאוד לקיימי ובגלל זה
בחרתי להתקשר אלייך ולא לדבר ישירות איתה. תראי, שמעתי את הרופאים
מדברים פה ואני חושבת שסהר לא יחזור. מאוד חשוב לי שקימ תנסה להסתדר
בלעדיו, אני מפחדת שהיא לא תצליח לקום ולהתקדם אם הוא באמת לא יחזור.
תוכלי לדאוג לה? היא באה לפה כל יום, כל שעת ביקור אפשרית ומתפרקת כל פעם
מחדש. את חייבת לעזור לה ולהוציא אותה טיפה מהבית. אני סומכת עלייך ואם
את צריכה משהו אני פה." זאת שיחת הטלפון שקיבלתי ממש חמש דקות לפני
שבאתי לקים לפני ארבעה ימים.

"ואו, אוקיי. אין בעיה, אני מבטיחה שאדאג לה. תודה רבה אורית." בלי לחשוב
פעמיים – הבטחתי. ואני לעולם לא מפרה הבטחות.
הגעתי לדירה שלה והבנתי את המצב – כל הבית היה הפוך לגמרי, לא ראו כיור
מרוב כל הכלים שהיו שם, החדר שירות היה מלא בכביסה שכבר העלתה ריח
רע, החדר שינה שלה ושל סהר היה נעול ואת קימ מצאתי כמו חפרפרת מתחת
לשמיכת פוך עם פיג'מת פליז' כשבחוץ בכלל 30 מעלות.
אז לא,
לא נתתי לה ללכת לסהר.

קים

בשנייה שנכנסתי לחדר שלו, התפרקתי. זרקתי את התיק על אחד הכיסאות שהיה בכניסה וקפצתי על סהר.

כמה שהתגעגעתי לריח הכל כך טוב שלו, ליד שלו. אליי. הייתי עושה הכל כדי להיות אתו, שהוא יחזור אליי. זאת אומרת, שיחזור אליי יותר מוקדם כי לחזור הוא יחזור. אין פה בכלל שאלה.

"אימא" כתוב על המסך הטלפון שרט לי בכיס של המכנס. למה אימא במירכאות? כי היא לא באמת אימא שלי. אימא אמיתית לא מתקשרת פעם בחודש וחצי לבת היחידה שלה בשביל שיחה של חצי דקה כדי לנסות לצאת בסדר. לענות? לא לענות? לא דיברנו הרבה זמן ואני בספק אם היא יודעת משהו על מצבו של סהר ככה שאין לי יותר מידי על מה לדבר אתה.

"קימברלי אהובה שלי, מה שלומך? עבר הרבה זמן מאז שדיברנו." קול מבוגר ומכובד נשמע מהצד השני של השיחה. "כן.. עבר די הרבה זמן" אמרתי וגלגלתי עיניים. היא באמת האדם האחרון שאני רוצה לבזבז זמן עם סהר עליו. "מה שלומך? מה שלום סהר?" מה שלום סהר? היא לא יודעת בכלל? "הוא עבר התקף לב, הוא נמצא עכשיו במצב קומה ואני בחדר שלו. אבל נחמד ששאלת." היה לי קשה להגיד את המשפט הזה כי אני עדיין לא מעכלת את המצב אז לתאר אותו למישהו אחר? היה כמעט בלתי אפשרי בשבילי.

"רגע רגע רגע, מה אמרת? סהר במצב קומה? איפה אתם? בבית חולים?? תגידי לי שם ואני באה!" קול דיי לחוץ נשמע ממנה אבל לא התייחסתי לזה כל כך. "אנחנו בבית שיקום בתל אביב. הביקור נגמר עוד שלושת רבעי שעה, תספיקי לבוא?" הסתכלתי על השעון בחוסר אמון שהיא באמת תבוא. "כן! בטח! אני כבר מגיעה!" אוי לא. הסתכלתי במראה על הבגדים שלי ולא היה לי כוח שהיא תגיד לי כמו כל פעם שהיא רואה אותי בבגדים קצת יותר נוחים – לא יכולת להשקיע קצת יותר? הבאתי לסהר נשיקה קטנה, הוצאתי מהתיק חבילת סיגריות שרק בזמן האחרון חזרה להיות בתיק שלי, לקחתי מצית ויצאתי החוצה. נשמתי קצת אוויר קר, הוצאתי סיגריה אחת מהחפיסה שהייתה דיי מלאה כי בכל זאת, אני לא מעשנת

קבוע. ראיתי אוטו שחור מפואר ומבריק – האוטו של אימא שלי. מהר כיביתי את הסיגריה, נכנסתי חזרה לבפנים שתיתי כוס מים כדי טיפה להעביר את הריח והכנסתי את החפיסה לתיק – אם היא תדע שחזרתי לעשן, היא תתחרפן. "מתוקה שלי, למה לא סיפרת לי לפני כמה זמן המצב ככה?" היא חיבקה אותי חזק שבקושי נשמת ומהתאפקתי לא לבכות כי באיזשהו מקום בלב, היא הייתה לי חסרה מאוד. ואין מה לעשות, אימא זאת אימא לא משנה למה כמה ואיך. "עבר כבר חודש ושבע. אני מצטערת שלא התקשרתי לספר, עדיין לא עיכלתי את המצב בשביל לספר אותו." ניגבתי את הדמעה שירדה ולא נתתי לשאר הדמעות לרדת.

חיבקתי ונשקתי את סהר, הסנפתי את הריח שלו ויצאנו החוצה לשבת קצת בבית קפה.

"תגידי, למה התקשרת? לא דיברנו הרבה זמן ופתאום התקשרת, הכל בסדר?" הייתי חייבת לשאול. סקרן אותי למה היא פתאום נזכרה בי. "יש לך בחודש הבא יום הולדת 22 ואני רציתי לשאול אותך אם יהיה לך נוח לבוא לחגוג עם כל המשפחה בחדרה. אבל תעזובי את זה." היום הולדת שלי ברחה לי מהראש לגמרי והיא בחודש הבא! אני לא רוצה לחגוג יום הולדת. אני לא רוצה לחגוג בלי סהר. ועוד ללכת למשפחה שלי שלא ראיתי שנה כמעט ולהתחיל להסביר להם מה קרה עם סהר? לא. אין מצב. לא יקרה.

"תודה שבאת, אני מעריכה את זה מאוד. סהר מעריך את זה." אחרי שעה שנראתה לי כמו יום, נפרדתי מאימא שלי ונסעתי לדירה "היי חזרת" שמעתי את הקול המלא שמחת חיים עוד לפני שהספקתי לנעול את הדלת – אבישג. כן היא עדיין אצלי והאמת? שזה מעודד ומחזק אותי.

"איך היה? קיבלת קצת כוחות?" לא ידעתי איך ומה לענות על השאלה הזאת. "אימא שלי באה לשם, היא התקשרה וסיפרתי על סהר והיא ישר באה" סיפרתי לה למרות שאני בעצמי עדיין לא עיכלתי את זה שראיתי אותה אחרי חצי שנה בערך. "מה? אימא שלך איך היא פתאום נכנסה לסיפור? למה היא התקשרה?" היה אפשר לראות על הפנים של אבישג שהיא הייתה מבולבלת ומופתעת בדיוק כמוני. סיפרתי לה את שיחת הטלפון עם אימא שלי. "דיי מטורף שהיום הולדת שלי ברחה לי

מהראש לא?". "אני לעומתך לא שכחתי את היום הולדת שלך מאמי". שתינו צחקנו קצת מההערה הזאת. "את מתכוונת ללכת?" "האמת שעוד לא חשבתי על זה אבל לא נראה לי. אף פעם לא רציתי או הייתי בארוחות משפחתיות בלי סהר ואין לי כוח לכל השאלות שלהם – יהיה לי קשה." באמת עדיין לא חשבתי אם ללכת או לא. מצד אחד, זה היום הולדת שלי, זאת המשפחה שלי ולא ראיתי אותם הרבה זמן, נכון שאנחנו לא המשפחה הכי גדולה במדינת ישראל אבל זאת עדיין המשפחה שלי. מצד שני, אני לא מתכוונת ללכת בלי סהר, אני לא מתכוונת לחגוג כשסהר שוכב מחובר למכשירים. "אני הולכת לישון, אם את צריכה משהו תעירי אותי, לילה טוב יפה שלי" אבישג עצרה לי את המחשבות לשנייה והחזירה אותי למציאות. "תודה שוגה, לילה טוב". יצאתי מהמרפסת כמה דקות אחריה, הלכתי לכיוון החדר שינה, הוצאתי מהערמת בגדים של סהר שהשארתי בחדר חולצה ומכנס ונכנסתי למיטה.

"קים? קים את בסדר? תני לי להיכנס!" שמעתי את אבישג מהצד השני של דלת השירותים אבל לא יכולתי להפסיק להקיא ולקום לפתוח לה את הדלת. "כן כן, הכל בסדר. אני רק קצת מקיאה, תחזרי לישון" הצלחתי לענות לה אחרי כמה דקות. שטפתי פנים, יצאתי מהמקלחת והסתכלתי על השעון בחדר שינה – שיט 4 וחצי לפנות בוקר. רציתי לקום מחר מוקדם כדי ללכת לחפש עבודה, אני לא יכולה כל היום להישאר בבית. אני צריכה ללמוד לשחרר קצת מסהר למרות הקושי, למרות האהבה. אני בטוחה שהוא היה רוצה שאני אמשיך הלאה ולא בקטע של לצאת עכשיו עם גברים, ממש לא. להמשיך הלאה בחיים, לעבוד, לחיות, לצאת פה ושם, לחזור לעצמי קצת יותר. "קימי, תתעוררי יפה שלי. השעה 9 בבוקר, רצית לקום מוקדם לא? מה כבר 9? אוי לא. קמתי תוך שניות למקלחת ואחרי 40 דקות כבר הייתי מוכנה לצאת." את יודעת לאן את הולכת? זאת אומרת, איפה את הולכת לחפש עבודה?" "אין לי מושג האמת. אני חושבת שאני אלך לעיר, למקומות קטנים, חנויות בגדים, מסעדות. כסף קטן וקל." באמת לא היה לי רעיון איפה להתחיל לחפש ומה אומרים בכלל?

"תגידי רגע, את בסדר? מה יש לך בזמן האחרון את מקיאה וכל זה? בדקת את זה?" שנייה לפני שכל הגוף שלי היה מחוץ לדלת אבישג זרקה את השאלות שגם אליהן

לא הייתה לי תשובה. "אני בסדר, באמת. אל תדאגי לי הכל בסדר." עניתי והרגשתי את הבטן מתהפכת ורוצה שוב להקיא החוצה כאילו היום בבוקר לא הספיק לה. לפני שאני ארוץ לשירותים ואז אבישג בכלל תלחץ ותכנס לסרטים, יצאתי מהבית. "ה..היי.. ראיתי שתליתם שלט שאתם מחפשים עובדים.. נכנסתי לחנות הראשונה שראיתי ואפשר להגיד שגמגמתי קצת מרוב פחד. בעצם, זה לא פחד, זה יותר חוסר ידע מה אמורים לעשות.

"כן, אנחנו מחפשים עובדים למשמרות כפולות. זאת אומרת, לפחות 4 ימים בשבוע ובכל יום 6 שעות של משמרת. מתאים בשבילך?" בחורה עם חיוך חמוד שנראית בגיל שלי בערך דיברה אליי בביטחון שבאיזשהו מקום הרגיע לי את הפחד. "כן כן, אני מחפשת עבודה כדי למלא לי זמן פנוי." עניתי לה עם חצי חיוך. "מעולה! רק שכחתי לשאול בת כמה את? העבודה פנויה רק מעל גיל 18."

"אני עוד חודש בת 22." אני בעצמי עוד לא הצלחתי לקלוט את זה. "עוד יותר טוב! בואי רק תרשמי לי כמה פרטים לגבייך ואנחנו נתקשר אלייך כדי לקבוע משמרות וימים?" הנהנתי לקחתי מידיה קלסר והתחלתי למלא את הפרטים. "אנחנו ניצור איתך קשר.. קימברלי." היא חייכה אליי ויצאתי מהחנות בהרגשה טובה.

נכנסתי לדירה וכל מה שרציתי הוא להחזיר את השעות שינה שאיבדתי בלילה בגלל הקאות אבל לאבישג היו תוכניות קצת שונות. "קחי." אבישג הביאה לי שקית ובתוכה קופסה שלא הייתי בטוחה מה זה. "קדימה, תפתחי." "אבישג זה יכול לחכות ליותר מאוחר? אני גמורה מעייפות ומתה לישון." התחננתי אליה שתתן לי לישון אפילו בלי לבדוק מה יש בתוך השקית. "לא. ממש לא. תפתחי את השקית ותוציאי את מה שיש שם. אני מחכה." העדפתי להקשיב לה הרי מה כבר יכול להיות בשקית? אני אפתח אותה ואלך לישון.

"מה זה אבישג? מה זה אמור להיות? מאיפה זה בא?" בדיקת הריון – זה מה שמצאתי בתוך השקית. לא הבנתי בכלל מאיפה היא הביאה את זה. ממי אני כבר יהיה בהיריון? "לכי תבדקי." "אבישג זה בכלל לא הגיוני, סהר מחוסר הכרה כבר כמעט חודשיים ואת באה אליי עם בדיקת הריון? אני אוהבת אותך מאוד ומודה לך על זה שאת עוזרת לי בתקופה הזאת אבל אני לא מתכוונת בכלל לבדוק." למה שאני בכלל יהיה בהיריון? אני וסהר כן נזהרנו והכל... "את יודעת שאני לא עושה דברים לרעתך נכון? זה פשוט מוזר לי שבזמן האחרון את כל הזמן מקיאה, אוכלת דברים

שבכלל לא קשורים אחד לשני ושבחיים לא היית נוגעת בהם, את חלשה מאוד. זה מוזר יפה שלי, אם את כל כך בטוחה שזה לא הגיוני אז מה אכפת לך להיכנס רגע ולבדוק את זה? בשבילי." אוי אלוהים אני לא מאמינה שנכנעת.

"אבישגגגג" צעקתי לה מהשירותים "מה זה אומר אם יש רק פס אחד?" אני בהיריון? אני לא בהיריון?

"את בטוחה שיש שם רק פס אחד?". "במיליון אחוז" הסתכלתי שוב – רק פס אחד. "טוב בסדר צדקת, את לא בהיריון. תודה שבדקת את זה לפחות." "אמרתי לך ואמרתי לך" עשיתי לאבישג פרצוף ושתינו צחקנו. "אז בגלל מה כל הקאות שלך?" ראיתי עליה שהיא עדיין דואגת והייתי חייבת להרגיע אותה קצת. "זה בגלל התקופה האחרונה מאמי, אני לא בתקופה הכי טובה שיכולתי לחשוב שתהיה לי והגוף שלי מוציא את הכאב החוצה בדרך הזאת. אומרים שכשאדם חולה גם הנפש שלו חולה וזה עובד גם הפוך. הכל בסדר איתי, באמת." חיבקתי אותה והלכתי לכיוון החדר שינה. החלפתי בגדים – לבגדים של סהר ונכנסתי לישון או יותר נכון, ניסיתי לישון. הראש שלי היה שנייה מלהתפוצץ מרוב כל המחשבות שרצו לי בראש, אני צריכה להמשיך הלאה? אני בכלל בהיריון? רגע אבל הבדיקה אמרה שלא. רגע אבל אם היה טעות בבדיקה? ומה עם סהר? איך הוא מרגיש? איך הוא מסתדר?

פרצתי בבכי שלא יכולתי לעצור לנשום – התפרקתי. כל התקופה האחרונה שאבישג אצלי בקושי ובכיתי, רציתי להוכיח לה ובאיזשהו מקום גם לי שאני כן חזקה וכן יכולה להתמודד עם הכל. אפילו עם זה. אלוהים נותן את הבעיות הקשיות ביותר לחיילים החזקים ביותר שלו.

"היי! מה זה? את בוכה??" אבישג התפרצה בלחץ לחדר. "כן כן, רק התפרקתי קצת.." הרגעתי אותה. "אני הולכת להביא לך נייר טואלט ומים ואחרי זה נשב, תרגעי ונדבר." "תודה יפה שלי." אני באמת לא יודעת מה הייתי עושה בלעדיה היא כל פעם מחדש מוכיחה לי איזה חברות טובות ונאמנה יש בנינו וכמה היא דואגת לי וכל פעם מחדש אני מגלה שאני אוהבת אותה קצת יותר ממה שחשבתי שאני.

אבישג

קשה לי. קשה לי לראות את קימי ככה. אנחנו חברות מגיל מאוד קטן ואף פעם לא ראיתי אותה במצב כל כך רע. "אני לא יכולה להגיד לך שאני מבינה אותך כי אף פעם לא הייתי במצב שלך אבל, את אישה חזקה. אדם חזק. בחיים שלי לא פגשתי מישהי יותר חזקה ממך. את אוהבת כל אדם ללא תנאים, את סולחת ונותנת הזדמנות שנייה על כל טעות שמישהו יעשה. אני כל כך מקנאה בחוזקה שלך, בהתמודדות שלך עם הדברים – אנשים אחרים היו מתפרקים ממוזמן ואני לא אגיד לך אלוהים רוצה את המלאכים קרובים אליו כי כבר דיברנו על זה שסחר נשאר פה ואתך אז אין בכלל למה לפתוח את זה. רק שתדעי שאני אוהבת אותך ואני לא מתכוונת לעזוב אותך או את הדירה היפה הזאת עד שאני לא רואה שאת מתייצבת קצת יותר וחוזרת לעצמך. זה קשה קימי – אני לא אשקר לך אבל אני מאמינה ותומכת בך. "היא הנהנה בהסכמה, ניגבה את הדמעות ונשכבה אחורה למיטה ואני מיד אחריה – מחבקת ומלטפת אותה.

"את יודעת? יש לי הרגשה שמישהו פשוט מנסה לבחון את החוזק שלי. לבדוק אם אני מצליחה לעמוד בדברים כאלה וזה רק נותן לי את הכוח להלחם. "אחרי כמה דקות של שתיקה – התיישבה על המיטה והתחילה לדבר איתי או יותר לעצמה.

"אבל אני כן חזקה. למה שאני לא אהיה חזקה? אני הרי מזל אריה ואריות הם חזקים. ואם זה מבחן של אלוהים אז אני רוצה לעבור אותו בהצלחה מלאה!" היא המשיכה. "אני אחכה לסהר! אני מבטיחה! מסכן שלי, כמה הוא סובל עכשיו..." את המילים האחרונות היא כבר אמרה עם דמעות בגרון. "קטנטונת שלי, את האדם הכי חזק בעולם. יהיה בסדר – מבטיחה."

"יאללה קומי. יוצאים למסעדה." לא ספרתי עד שלוש והיא קפצה מהמיטה והודיעה. "קימי? את בטוחה?" קצת נבהלתי – מודה. "כן כן, יאללה קדימה יא עצלנית." היא נגבה את הדמעות ופתחה את הארון שלה לבחור לעצמה בגדים ואני עומדת מאחוריה, מסתכלת עליה עם חיוך עצום ותקווה שאולי, רק אולי יש סיכוי שהיא לאט לאט תצליח להשתחרר קצת יותר, לחזור להיות קים.

"אז לאן את לוקחת אותי גברת קימברלי?" שאלתי בחוסר ידע. "תכף תראי." קים התניעה את האוטו ונסעה.

"יאוوو פה חגגנו את הגיוס שלנו." הסתכלתי עליה עם חיוך מלא גאווה. קים ואני התגייסנו באותו שבוע אז חגגנו באותו יום במועדון שאנחנו הכי אוהבות! "איפה היית?? חיפשתי אותך בטירוף!" סוף סוף מצאתי אותה, חיפשתי אותה בטירוף כבר כמעט שעה והתחלתי להילחץ עד שראיתי אותה נכנסת למועדון עם חיוך וצחוק על הפנים ורגע, מי זה שאתה?" רן!!!! "חיבקתי אותו חיבוק חזק כל כך, כמה התגעגעתי אליו. אוקיי נרגעתי היא הייתה עם רן והוא כמו אח גדול בשבילה אז הכל טוב."

קים

"לאן את הולכת?" הרגשתי שמישהו תופס אותי ביד בדיוק כשהסתובבתי ללכת לכיוון הבר "לקחת לי שת..." הרמתי את העיניים וראיתי את רן-החבר הכי טוב של סהר. "רן!" קפצתי עליו בחיבוק ענקי! בילינו כל כך הרבה זמן ביחד ואני יכולה להגיד בלב שלם שהוא אחד מהאנשים החשובים לי בעולם. "לאן נעלמת לי?? בואי בואי החוצה אי אפשר לשמוע פה כלום" לקחנו שתייה מהבר ויצאנו לשבת בחוץ- כמה התגעגעתי! "אז מה, מה קורה? איך את? איך הולך? מה הולך? את צריכה משהו? תגיד כל דבר!" רן הציף אותי בשאלות וברז הדמעות נפתח בשנייה. "כל כך קשה לי בלעדיו.. זה כאילו לקחו לי חצי ממני.. כל השמחה שלי ירדה בשנייה" אבל לא, לא לקחו לי. יהיה בסדר, אני באמת מאמינה בזה. "לקחתי שלוק מהוודקה ובלעתי ביחד אתה את הבאסה. "אין על החוזק שלך בעולם. כל אחד צריך ללמוד ממוך איך להתמודד עם דברים, איך להישאר עם מצב רוח טוב גם במצב הכי לא טוב" לא יכולתי לחשוב על אדם אחר שיכול לעודד אותי כמו רן. "את לא יודעת איך הבהלת אותי יא משוגעת, פחדתי שתגמרי להם פה את כל השתייה" ישבנו שלושתנו בחוץ ואפשר להגיד שהייתי קצת שיכורה, קצת הרבה. "יאללה קים, שוג- הביתה אני אקח אותכן". רן הסתכל על השעה ומיד קפץ. "מה פתאום אנחנו פה עם אוטו ואני לא שתיתי בכלל" אבישג קפצה מיד אחריו. "את בטוחה? אין לי בעיה להקפיץ אותכן" הוא תמיד דאג לנו, שנחזור בשלום ונהיה בטוחות.

"בוקר טוב לשיכורה הקטנה שלי" הסתכלתי הצידה לשעון וראיתי שהשעה שתיים בצהריים. "דגע מה? למה לא הערת אותי?" קפצתי ישר מהמיטה והלכתי לשטוף פנים. פתחתי את הטלפון וראיתי 2 שיחות שלא נענו- מספר לא ידוע, מי זה כבר יכול להיות? "הלו?" עניתי לעוד שיחה מאותו מספר. "קימב.. קים? אממ היי שלום, מדברת אוריאן מ'קסטרו'- התקשרתי כדי להגיד לך שיש לנו משרות פנויות בשבילך 4 ימים בשבוע מ4 בצהריים עד 9 בערב, מתאים לך?". "כן כן בטח, ממתי אני יכולה להתחיל לעבוד?" "את פנויה היום?" "האמת שכן" מעולה! נפגש עוד שעתיים, אני אעשה לך תדרוך ותוכלי להתחיל לעבוד. "אין בעיה, אגיע תודה!".

"אבישגגגגגג" ישר קראתי לאבישג. "מי היה בטלפון? למה את כל כך שמחה?" היא

נכנסה לחדר "התקבלתי לעבודה ויש לי 4 משמרות בשבוע של חמש שעות ואני באמת חושבת שזה יעזור לי להעביר את הזמן, אני מקווה. וגם את תוכלי לחזור לעבודה שלך!" אני באמת חושבת שהעבודה זה משהו טוב בשבילי. אני לא מתכוונת לשכוח את סהר או להפסיק ללכת לבקר אותו, ממש לא. אני פשוט הבנתי שאני צריכה לשלב את סהר, את הקושי, את הביקורים עם החיים שלי. נעמדתי מול המראה ובמשך שעה החלפתי בגדים עד שמצאתי משהו נורמלי לעבודה. יצאתי מהחדר לכיון המטבח להכין לי אוכל וראיתי את שוג כבר מכינה לי ולה חביתות – מה הייתי עושה בלעדיה? לא בטוח ששורדת. "אני אוהבת אותך" קפצתי עליה בחיבוק גדול מאחורה.

סֵהָר

איפה קים? לא שמעתי את הקול שלה כבר דיי הרבה זמן, אני לא יודע כמה זמן בדיוק כי תחושת הזמן די נעלמה לי אבל אני מאמין שזה כמה ימים. אני נהנה כשהיא באה, אני מצליח להריח אותה, לשמוע אותה. אני נהנה להקשיב לה. בכל פעם היא גם מתפרקת באיזשהו שלב ואני רק רוצה לפתוח את העיניים להושיט יד אל עבר הפנים שלה, להרים לה את הראש, לנגב לה את הדמעות ולהגיד לה שהכל יהיה בסדר. אני פה.

הרבה פעמים קימי מתייעצת איתי על דברים ואני שומע על הקול שלה את הנואשות לעזרה ואני כל כך רוצה, כל כך רוצה לעזור לה. לדבר אתה. רק עוד פעם אחת – להגיד לה רק שאני אוהב אותה והיא צריכה להמשיך הלאה. כן, זה קשה אבל היא חייבת. אני רוצה שיהיה לה טוב, שהיא תהיה מאושרת ושמחה גם אם אני לא כלול בזה. היא לא צריכה להיות פה כל היום, ממש לא. אני רוצה שיהיה לה טוב אבל מפחד שהיא תשכח אותי. זה לגיטימי, זה נורמלי אבל אני אוהב אותה וקשה לי להשתחרר.

"אהוב שלי, כמה התגעגעתי" – זאת קימי! קימי שלי! היא פה! 'אוי אהובה שלי אם רק יכולת לדעת כמה אני מתגעגע אלייך, ליופי שלך, לחכמה שלך, לשפתיים שלך – אלייך!' כל כך רציתי שהיא תשמע אותי אומר לה את זה..

"אתה שומע אותי? טוב אני מקווה שכן. הלכתי היום לעבוד, מצאתי לי עבודה זמנית באיזה חנות בגדים בעיר ואתה לא מבין איזה כיף לי שם! המוכרות ממש נחמדות. הייתי היום בסוג של התלמדות כזה ואני כל כך שמחה אבל גם מתגעג... "לאן היא נעלמה? למה היא הלכה פתאום? קים!!

"סליחה אהוב, הייתי חייבת להקיא. אני כבר הרבה זמן ככה – בחילות, סחרחורות." 'יפה שלי, למה את עושה בעיות? תרגישי טוב קטנה שלי' ושוב, אני מדבר לעצמי ומתפלל שהיא תוכל לשמוע אותי.

"הכל בגללך...." שמעתי את הצחוק החמוד שלה והגעגועים עלו ואיתם הדופק בלב.

"גברתי, אני צריך לבקש ממך לצאת מהחדר, את לא יכולה להיות פה." שמעתי קול
מוזר כזה שלא ברור לי כל כך של מי הוא. "רגע אבל מה קרה? הוא יהיה בסדר
נכון? הוא חייב להיות בסדר!" קימי שלי, אל תבכי אני מבטיח שאהיה בסדר.
אני אוהב אותך ומתגעגע אלייך.
תשמרי על עצמך בזמן שאני לא יכול לעשות את זה.

אבישג

ישבתי בסלון עד שקים נכנסה הביתה בבכי מטורף. "היי קים! מה קרה? איפה היית?" ניסיתי לקרוא לה אבל היא לא בדיוק הקשיבה לי – היא נכנסה לחדר שינה ונעלה את עצמה שם ככה שלא כל כך הצלחתי לדבר איתה. "קימי, אם את לא רוצה לפתוח לפחות, לפחות תספרי לי דרך הדלת? אני רוצה לדעת מה קרה כדי לעזור לך." אחרי ניסיונות רבים להיכנס לחדר התייאשתי. "אני לא צריכה עזרה, אני בסדר." סוף סוף היא הסכימה לדבר איתי. "עכשיו את יכולה לספר לי מה קרה ואיפה היית?" ניסיתי שוב. "הייתי בעבודה והיה לי כל כך טוב וכיף ואחרי העבודה נסעתי לסהר, לדבר איתו, לשתף אותו. הרבה זמן לא הייתי שם." היא ניסתה לבלוע את הדמעות שעמדו לה בגרון. "אוקיי ואז? מה קרה?" לא הצלחתי כל כך להבין. "הוא הפסיק לנשום והיה שם כל מיני סיבוכים ו... היא רצתה להמשיך לספר אבל הדמעות יצאו החוצה ללא מעצורים. "אני רק רוצה כמה דקות לבד אוקיי?" "מה שתירצי, אני כאן. תמיד" הבנתי שאני צריכה לתת לה להירגע ואני אדבר איתה כשהיא תרצה.

לא עבר יותר משעה והדלת נפתחה, היא יצאה לשטוף פנים ולשתות מים. מיד אחרי זה היא באה לשבת לידי בסלון בדממה. "אני חייבת להיכנס למקלחת, אם תרצי נדבר מיד כשאצא. אוקיי?" הרגשתי כבר מסריחה והייתי חייבת להתקלח. "אוקיי" היא ענתה לי בחזרה.

געגוע? מה זה בכלל?

זה לא עוד רגש, כי אם זה היה עוד רגש זה לא היה כל כך קשה לא? ואם זה היה עוד רגש אז זה גם היה עובר אחרי כמה זמן כמו אהבה, כמו שנאה, כמו עצב.

אבל געגוע לא עובר, אי אפשר להעביר געגוע, אי אפשר להעלים געגוע ואי אפשר להתעלם מגעגוע אי אפשר להסביר געגוע כי הוא בעיקר אוסף של מילים שאף אחד לא מצליח לבטא או להגיד, זה כמו משהו מוזר שמשתלט לך על כל הרגשות.

והגעגוע הכי קשה הוא געגוע לאדם מסיום, לחיבוק שלו, לריח שלו, לצחוק שלו, אליו.

כשאדם מסיום שתפס בחיים שלך חלק כל כך גדול פתאום נעלם – זה מרגיש שכל העולם שלך מתרסק בשנייה ואתה צריך לפלס את הדרך שלך למעלה, לחיים החדשים בלי אותו אדם.

פתאום יש לך סוג של חלל ריק בלב שאף אחד לא מצליח או יצליח לעולם למלא לך אותו, הרי כל אדם חשוב בחיינו נכנס לנו ללב ולכל אחד יש את הפינה שלו בלב ואם שולפים לך, בלי הכנה מראש אדם חשוב מהחיים – זה לא אומר ששולפים לך גם את הפינה שלו בלב. היא נשארת ותישאר לתמיד, יכול לעבור חודש, חצי שנה, שנה, 10 שנים אבל ברגע שאתה לא רואה את האדם הפינה תמיד נשארת שם. היא לא מוזיקה לנו היא רק נשארת שם לזיכרון תמידי – דואגת שלעולם לא נשכח.

געגוע לא עובר, געגוע תמיד נשאר בלב גם אם חשבנו שזה נעלם והגעגועים נעלמו ברגע שיקרה משהו, הכי קטן כל הגעגועים יצופו בחזרה למעלה. והכל יחזור כאילו לעולם לא נעלם.

לפעמים, ממש לפעמים, הגעגוע הוא משהו טוב ובריא. הוא נותן לעצמנו מן שקט כזה שעדיין אכפת לנו מאותו אדם ולפעמים, ממש לפעמים, הגעגוע חשוב. הוא מראה לנו את כמות האהבה לאותו אדם. ולפעמים הכי קשה, זה להסתיר את הגעגוע כי הוא משפיע על כל היום, על כל הרגשות.

מבינים כמה אוהבים רק שנעלמים, לומדים להעריך רק שמאבדים. שלך לעולמים סהר, קימברלי-קים.

נכנסתי לחדר שינה לקחת בגדים למקלחת – מה שאני לא עושה בדרך כלל ובמקרה נכנסתי לחדר שינה.

מצאתי דף טיפה מקומט על הרצפה ולידו עיפרון, פתחתי וזה מה שקראתי. סיימתי לקרוא את מה שהיה כתוב במכתב והדף עדיין נשאר ביד שלי, הסתכלתי עליו והייתי בהלם. ממתי קים יודעת לכתוב כל כך יפה? ומעבר לזה, אני חייבת להקל לה על הקושי, הכאב, הגעגוע. אני לא מסוגלת להמשיך לראות אותה ככה כאובה.

מוצד שני, כמו שהיא כתבה 'אי אפשר להעלים געגוע'.

"אני..את... לא התכוונתי שתקראי את זה, זה מכוער בטירוף כאילו ילדה בגן כתבה את זה" קים נכנסה אחרי כמה דקות שהייתי בדממה והלם מול הנייר המקומט.

"תביאי אני אזרוק את זה" היא ניסתה לקחת לי את זה מהיד אבל לא נתתי לה.

"שלא תעזי, זה הדבר הכי יפה שקראתי בחיי." היא הסתכלה עליי ואחרי שנייה התפרקנו אחת לשנייה על הכתף.

"את רוצה שנצא לאכול היום במסעדה?" ניגבתי את הדמעות ושאלתי אותה "את מתכוונת שנאכל היום בערב אוכל נורמלי?" היא צחקה ומיד הצטרפתי אליה. טוב בסדר אז אני לא הבשלנית הכי טובה אבל אני עדיין מנסה. "כן זה, מה שאמרת. רוצה?" שאלתי פעם שנייה. "כן, אני אשמח" שמחתי כל כך!

שתינו חזרנו לגיל 16 לשעה בערך, עמדנו בחדר החלפנו מיליון פעמים בגדים, התאפרנו, עשינו שטויות-צחקנו.

"אני עוד כמה דקות חוזרת אני חייבת ללכת לשירותים." עוד לא הפסקנו להתיישב והיא כבר ברחה לשירותים. רק שהיא לא תקיא רק שהיא לא תקיא רק שהיא לא תקיא. - זה כל מה שעבר לי בראש.

"היי את, שולחן לכמה את צריכה?" אחת המלצריות שנחמדות לא בדיוק נמצאת ברשימה של האופי שלה העירה אותי מהמחשבות שלי ושאלה אותי. "שולחן לשניים בבקשה." הלכתי אחריה לשולחן וחיכיתי לקים.

עברה עוד מלצרית ועוד אחת אחריה ועוד אחת שבאה לשאול אם זה יקח עוד הרבה זמן כי יש לה אנשים שמחכים. "אחזור עוד שתי דקות עם תשובה." לקחתי את התיק איתי והלכתי במהירות לשירותים.

עברתי תא תא וכל אחד שהיה נעול הסתכלתי על הפתח מלמטה לראות אם אני מזהה את הנעלים של קים כי ידעתי שאם אקרא לה היא לא תענה לי. מצאתי. התא האחרון בשורה הימנית-כמה צפוי, את הבכי היה אפשר לשמור מתחילת השורה.

"קימי..אולי תצאי? בבקשה.." התיישבתי על הרצפה ליד התא. התיישבתי על הרצפה ליד התא והייתי מיואשת.

למה זה מגיע לה? מה היא עשתה לא בסדר? היא בסה"כ ילדונת שרוצה לחיות, ליהנות, לבלות ולשמוח.

"אוקיי אני יוצאת אב.. אבל.. תבטיחי לי שאת נותנת לי לשתות?" שמעתי אותה נעמדת בתוך התא. "בטח שאני אתן לך לשתות, למה שאני לא אתן לך לשתות?" גיחכתי קצת "הזמנתי כבר לשתינו קולה". "לא. לא שתייה כזאת. אני רוצה לשתות אלכוהול, להשתכר. לשכוח מהבחילות, מכאבי הבטן, מהבכי, מהכל." אוי לא. קים לא שתתה מאז שהיינו בכיתה י"ב. "אוקיי, אם זה מה שאת רוצה אני אתן לך אבל אני מחליטה כמה." אם קים תחליט כמה היא תשתה אני אמצא אותה שוכבת בשירותים מחוסרת הכרה עם קיא מסביב ולא, זה ממש לא מתאים לי. "את יכולה להביא לנו בירה ושוט של וודקה בבקשה?" שאלתי את הברמנית בבר שהיה קרוב למסעדה.

"לחיים." ראיתי את החיוך על הפנים שלה אחרי שהיא אמרה לי לחיים וזה עשה לי את היום. אולי, אולי השתייה באמת תעזור לה. אבל אני לא אתן לה לחזור להשתכר כמו אז, באותו יום שסהר הכיר אותה כלומר, שהוא מצא אותה בבר שיכורה בטירוף. קים המשיכה לשתות, לא הרבה. שמרתי עליה בדיוק כמו שהבטחתי לסהר.

כשהבנתי שאם היא תשתה עוד היא תקיא, הסתובבתי לרחבת הריקודים, איפה שקים רקדה ומצאתי את הפה שלה בטוח פה של איזה בחור שהפנים שלו לא היה לי מוכרות אפילו לא בקצת ואני בטוחה שגם לא לקים. משכתי אותה משם במהירות והכנסתי אותה לאוטו – כמובן שבהתחלה היא צעקה עליי שאני חברה חרא ולא זורמת ולמה משכתי אותה ושהיא רצתה להישאר ועוד כל מיני שטויות שהיא פלטה שלא בדיוק התייחסתי אליהם. "אני לא מבינה מה עובר עליך קים, תתאפסי על עצמך! זה לא הפתרון! זה לא יעזור לך! בבקשה קים.. אל תחזרי לזה.. התחלתי לבכות וקים בכלל נרדמה מרוב כל האלכוהול שהיא הכניסה לגוף אבל המשכתי, המשכתי לדבר לעצמי. "קימי, את זוכרת את היום שאת וסהר הכרתם? היינו שתינו באיזה מועדון והכמות אלכוהול שהכנסנו לגוף הייתה מטורפת וזה היה עוד אחרי שבוע שלם שכל יום יצאנו וכל יום שתינו.

שתינו ושתינו ושתינו ועוד קצת שתינו באותו ערב וסהר מצא אותך מחוסרת הכרה ליד השירותים, הוא לקח אותך לבית חולים ונשאר איתך כל הלילה וכבר אז ידעתי שהוא הגבר שלך, הגבר הכי מושלם בעולם.

היית מכורה קים, אני הייתי מכורה, היינו מכורות לאלכוהול והיינו שותות בלי הפסקה. ומה עם הבנים? את זוכרת? כמה סטוצים היו לנו.. אפשר לספור בכלל? קימי אני דואגת לך, זה שסהר לא פה לא אומר שאת יכולה לחזור לכל זה, בבקשה קימי.."

הגענו לחנייה, הרמתי את קים ונכנסנו הביתה.
"לילה טוב יפה שלי" נתתי לה נשיקה במצח והלכתי לישון גם.

קִים

קמתי בבוקר מטושטשת לגמרי, לא זכרתי כלום ממה מאתמול.
"אבישגגגגגגגג בואי רגע" פתחתי עיניים וקראתי לאבישג, "מה מה קרה? הבהלת אותי." היא ישר נכנסה לחדר. "היה משהו אתמול? אני לא זוכרת כלום מאתמול." שאלתי אותה בתמימות מוחלטת. "את רציני לא זוכרת? את התנהגת כמו שרמוטה במועדון והתנשקת עם לפחות 2 בנים עד שמשכתי אותך מאחד מהם וצרחת עליי כמו משוגעת שאני הורסת לך את כל הכיף!" ואי ואי קרה הרבה אתמול אני רואה "בסדר בקטנה שוג זה עוזר לי לא לחשוב על סהר לפחות" זה באמת עוזר לי, עובדה אתמול בכלל לא חשבתי עליו. "למה את לא צריכה לחשוב עליו?? הוא הארוס שלך! והוא לא מת קים! הוא עדיין לא מת." אבישג הייתה עצבנית בטירוף ולא הצלחתי להבין כל כך למה. "בסדר, אני לא שוכחת אותו לגמרי, אני גם אלך אליו היום אל תדאגי, וחץ מזה אם כיף לי אז למה לא?" אבישג נעמדה בכניסה לחדר בשוק ואני בינתיים נכנסתי למקלחת.
"אבישג אולי תקבעי עם שאר הבנות שנצא היום לאכול? אני עובדת ואז אפשר לצאת לאנשהו" ממש התגעגעתי לסתיו ורותם לא ראיתי אותם בכלל כל התקופה הזאת. "רק אם תבטיחי לי שלא תעשי שטויות"
"אוקיי אוקיי אני מבטיחה" נכנעתי.

"אהובותתתת שלי" ראיתי את סתיו ורותם וישר קפצתי עליהם! "מה קורה?מה איתך?" ישר שתיהן שאלו "אני בסדר אני בסדר יאללה בואו נלך קצת ליהנות" נכנסו למועדון ואבישג עשתה לי ישר מבט עם העיניים להיזהר אבל אני באמת לא רואה משהו לא בסדר במה שאני עושה – סהר לא יחזור זה בטוח אז מה הבעיה טיפה ליהנות?
עברו 2 כוסות של וודקה ומצאתי את עצמי כבר ברחבה רוקדת צמוד לאחד הבנים שאת האמת? אין לי מושג איך קוראים לו.

"בואי לפה עכשיו קים" אבישג משכה אותי ממנו "די אבישג באמת תפסיקי, זה עוזר לי להעביר את סהר ואם לא זה אני פשוט אשב ממורמרת בבית ולא זה לא מתאים לי" חזרתי לרקוד עם אותו בחור במועדון והוא התחיל לגעת בי. זה היה מוזר בטירוף, אף אחד לא נגע בי חוץ מסהר ופתאום מישהו שאני בכלל לא יודעת את השם שלו מתחיל לגעת בי באמצע מועדון. לאט לאט מספר הכוסות וודקה שנכנסו לי לגוף גדול וככה גם נפתחתי יותר, הנגיעות התפתחו לנשיקות ומפה לשם מצאתי את עצמי בתא שירותים ערומה מול בחור ערום. ומשם – כל הזיכרון שלי נמחק.

אבישג

"קיים! קיים! איפה אתתת?" חיפשתי בכל המועדון כמו מטורפת איפה הילדה השיכורה הזאת, בשירותים, במחסן, בבר, מתחת לבר – בכל מקום אפשרי והיא פשוט לא הייתה שם. איפה היא כבר יכולה להיות?

המועדון התרוקן וקיים לא נמצאת בשום מקום, באותו שנייה שנשארתי רק אני והברמנים במועדון ריק, התחלתי לפחד לאן היא נעלמה. אולי קרה לה משהו? אולי עשו לה משהו? היא שיכורה בטירוף וזה מפחיד אותי.

"אבישג אני בבית, הכל בסדר" פתחתי עיניים וראיתי את קיים סוף סוף! הסתכלתי על השעון וראיתי שהשעה 7 בבוקר, איפה היא הייתה עד עכשיו?

"תגידי לי את נורמלית? את יודעת כמה חיפשתי אותך? הלחצת אותי בצורה מטורפת! איפה היית???"

הצפתי אותה בכל כך הרבה שאלות וחסר לה שהיא לא עונה לה לי על כולן!

"טוב תקשיבי, אני אספר לך איפה פתחתי עיניים בבוקר אבל אל תלחצי בבקשה."

"נו דברי כבר"

"לא לא אני צריכה שתבטיחי לי שלא תעשי מזה סיפור ותעברי את זה חלק למרות שיהיה לך קשה."

"הנה אני מבטיחה שאני לא יעשה מזה סיפור ויעביר את זה חלק, עכשיו דברי כבר!!"

"טוב אז האמת שאני גם לא כל כך יודעת איפה הייתי או איך הגעתי לשם אבל פתחתי עיניים בבוקר ערומה במיטה שלידי שוכב גבר עירום, דווקא דיי חתיך הייתי בשוק. "מה?!? איך הגעת למצב כזה?!? אני בהלם ממש." התחלתי לצעוק עליה, נכון היא ביקשה שאני לא יעשה מזה סיפור וכל זה אבל מה זה השטויות האלו?

והיא? היא פשוט צחקה! כאילו לא אכפת לה שהיא שכבה עם מישהו שהיא בכלל לא מכירה בדירה שהיא בכלל לא מכירה ובמיטה שהיא בכלל לא מכירה.

"אני גם חושבת ששכבנו את יודעת? אני לא בטוחה אבל חחחחחח וגם אם שכבנו אז הוא שם קונדום או לא? טוב נו לא משנה" היא המשיכה לצחוק ולחייך מזה.

"אני לא יודעת מה עובר עלייך אבל את השתנת לגמרי, את נהיית זנונת מהרחוב ואת ממש לא קים! אם סהר היה פה שום דבר לא היה ככה! לא היית חוזרת לעשן, לשתות אלכוהול כאילו את שותה מים, לנשק כל בן שאת רואה, לשכב עם כל בן במועדון! מה עובר עלייך? כבר הבלגתי לך על הפעם ההיא ששכבת עם מישהו במועדון אבל שוב ושוב? אני ממליצה לך להתאפס על עצמך כי את רק מדרדרת!" סיימתי לדבר והיא פשוט הסתובבה ונכנסה למקלחת.

"היי סהר, זאת אבישג. אתה שומע אותי נכון? טוב אני מקווה שכן. איך אתה? שמעתי שהמצב שלך לא כל כך השתפר ואפילו התדרדר, אולי די? אולי תחזור כבר? די ישנת מספיק, תחזור אלינו. קים צריכה אותך. היא התדרדרה בזמן האחרון, היא חזרה לעשן, חזרה לשתות. לא נעים לי לספר לך אבל אתה חייב לדעת, היא כבר שכבה עם כמה גברים שהכירה בבר.."

באותה שנייה שסיימתי את המשפט סהר פתח את העיניים שלו בבת אחת! "אחותתתתתת!!! אחותת!!!!!!!" ישר צרחתי שמישהו יבוא ובאותו הזמן הסתכלתי על סהר והעיניים שלו היו פתוחות לגמרי והוא הסתכל עלי ועל התקרה ועל כל מקום אפשרי בחדר. יכול להיות שלא הייתי צריכה לספר לו? הוא בכל מקרה לא יקום לפי הרופאים אז למה הוא צריך לדעת?

האחות היגעה וביקשה ממני לצאת החוצה כי הם צריכים לעשות לו כל מיני בדיקות ועדיף שאני אשאר בחוץ, לא התווכחתי ישר יצאתי החוצה אבל לא הלכתי חזרה לבית של קים, נשארתי לשבת שם מחוץ לחדר וחשבתי אם הייתי צריכה לספר לו או לא, אם עשיתי טעות או לא, אם לספר לקים או לא, אם נסות למנוע מקים את כל הדברים האלה או שלא כי היא כבר ילדה גדולה וזה החלטות שלה? מיליון התלבטויות ושאלות רצו לי במוח עד שהלכתי הביתה.

קים

‘מספר חסום’ הופיע על המסך טלפון שלי. “הלו?” עניתי אחרי כמה צלצולים
“אה..קים?” שמעתי קול של גבר מהצד השני של הטלפון והתחלתי לחשוב מי זה
כבר יכול להיות. “מי זה?” “ז..ה.. זה בן.. מיום חמישי, את זוכרת?..” הוא גמגם, שמעו
עליו שהוא מתרגש ולא יודע כל כך מה להגיד. “כן בן!מה קורה?” ניסיתי להישמע
כמה שיותר בהתלהבות כדי שהוא ירגע כמה שיותר והשיחה באמת תזרום כי הוא
באמת גבר אמיתי כזה ואפשר להגיד שהוא יודע איך להיות עם בחורה. “תגידי, את
רוצה שנפגש? את יודעת נכיר קצת יותר ממה שהיה בלילה ההוא...” צחקתי
לעצמי קצת “כן אפשרי מאוד” “תשלחי לי את הכתובת שלך ואני אבוא לאסוף
אותך ב9?” “אין בעיה.”
רציתי לספר לאבישג אבל היא לא הייתה בבית-מעניין איפה היא באמת.
אחרי קצת פחות משעה, אבישג פתחה את הדלת ונכנסה הביתה ושוב עם שקית
של סופר פארם.
“אל תגידי לי ששוב פעם הבאת לי בדיקת הריון” אני לא מבינה מאיפה היא מביאה
את זה שאני בהיריון.
“תקחי, תנסי- פעם אחרונה אני מבטיחה.”
“טוב בסדר” אז כן, שוב פעם נכנעתי לשטויות של אבישג.
נכנסתי לשירותים, עשיתי את הבדיקה והייתי בהלם. הבדיקה נפלה מהיד שלי “זה
לא הגיוני, זה לא יכול להיות, אין סיכוי, מאיפה זה בא?” הייתי בשוק שהתוצאה של
הבדיקה הייתה חיובית- ממי אני בהיריון?
מסהר או מבן?
“נו קים? שוב פעם צדקת?” שמעתי את אבישג עומדת מחוץ לדלת סקרנית לדעת
מה התוצאה אבל לא יכולתי לענות לה.
קפאתי במקום מרוב הלם.
התחלתי לבכות-אני לא מוכנה להיות אימא עדיין, אני לא מוכנה לגדל ילד
עדיין, אני לא רוצה משפחה בלי סהר.

יצאתי מהשירותים עם הבדיקה והראיתי לאבישג את התוצאה, גם היא הייתה בשוק אבל היא ניסתה כמה שפחות להראות לי את זה.
"אל תדאגי קטנה שלי, אנחנו נעבור את זה ביחד, באמת זה לא כזה אסון גדול. את רק צריכה לחשוב אם את רוצה לעשות הפלה או לא. בכל מה שתבחרי אני אעמוד מאחוריך ואתמוך בהחלטה-תעשי רק מה שטוב לך!" "אני מפחדת לגדל ילד בלי סהר, זה לא מה שתכננתי, זה לא מה שחלמתי וגם, גם אני בכלל לא בטוחה שהילד הוא מסהר. אולי הוא בכלל מבן? ההוא שהייתי איתו בלילה לפני שבוע בערך? אני באמת לא יודעת אבישג ואני מפחדת". נכנסתי למיטה עם דמעות ולא הפסקתי לבכות-לא האמנתי שזה קורה לי. מה אני עושה עכשיו? הפלה? לא הפלה? ילד? ממי הוא בכלל? ללכת לבדוק את זה? להיפגש עם בן? ללכת לספר לסהר? מה לעשות? מה עושים? היו לי מיליון שאלות שלא יכולתי בכלל לענות עליהן בעצמי.

'אני לא מתחרטת.

אני לא מתחרטת על שום דבר שקרה.

אני לא מתחרטת על הקשר שלנו למרות הסוף העצוב.

אני לא מתחרטת על הזמן ש"ביזבזתי" איתך ולעולם לא אתחרט.

למדתי לקבל את הטעויות שלי ולקחת את עצמי בידיים.

למדתי להמשיך להלחם גם כשקשה ולא רואים את הסוף.

למדתי להפוך כל דבר לטוב יותר ולא להוריד את החיוך מהפנים.

אז אני מרימה את הראש וממשיכה הלאה בחיים-

אני לא מתחרטת, אני לומדת.

10/11

היי סהר,

זה כבר שמונה חודשים, שמונה חודשיים שלא דיברת איתי, שמונה חודשים שלא חיבקת אותי, שלא ליטפת אותי ונישקת אותי..

אני חושבת שנחת מספיק לא?

שישנת מספיק, לקחת חופש, שקט מהכל אבל היי, אני פה – משתגעת מרוב געגוע. וואלה, מבינה אותך, קצת שקט מהכל מכולם אבל זהו הגיע הזמן לחזור כבר. אני יודעת שאף פעם לא תחזור אליי ועדיין יש לי איזה תקווה בלב שאני אזכה לראות אותך שוב.

רק לעוד חיבוק אחד, רק לעוד נשיקה קטנה.

זה נכון שעוד כמה ימים יהיה שבעה חודשים אבל זה רק נהיה קשה יותר מיום ליום.

מלך שלי,

זה נכון שלפעמים ממש עצבנת אותי וזה נכון שהיה ימים שלא יכולתי בכלל לשמוע אותך מרוב עצבים אבל תמיד בסוף כל יום היינו יושבים מחובקים בסלון ורואים סרט ביחד.

אתה יודע? תמיד מדברים איתי על מד"א וכמה שזה חשוב ושכל מי שמתנדב הוא גיבור ותמיד אני קופצת מגאווה ומספרת עלייך – איך הצלת כל כך הרבה אנשים ואיך החיית 3 אנשים לפני ההתקף לב שלך!

זה לא פייר. זה לא פייר שאתה – שהצלת כל כך הרבה אנשים שוכב עכשיו במיטה עם כאבים.

אני מנסה להיות חזקה, באמת שאני מנסה!

תמיד אמרת לי כמה אני בוגרת וכמה אני חזקה ואיך אתה לא מבין איך אני סופגת כל כך הרבה דברים אבל הפעם? הפעם זה יותר מידי, אני כבר לא מצליחה.. אהוב שלי,

אני לא אשכח אותך כי אף אחד לא שוכח את מקור הכוח שלו והמודל שלו אז גם אני לא אשכח!

אני מצטערת שבחודשיים האחרונים אני כבר לא באה לראות אותך, לחבק אותך – אני מנסה להמשיך הלאה, כבר יש לי מישהו. קוראים לו בן והוא מאוד דומה לך, טוב לי איתו.

ואתה יודע? לא סיפרתי לך בכלל, אני בהריון. אני בהריון ממש.
קצת מטורף נכון? אבל כן, אני כבר בחודש החמישי וזאת בת!
אני אוהבת אותך הכי בעולם ולנצח אוהב, אני מתגעגעת אלייך, לכל חלק בך.
סליחה אם עשיתי משהו שפגע בך.
שלך תמיד,
קים'.

ואו.

זאת פעם שנייה שאני רואה מכתב שקים כותבת לסהר וזאת פעם שנייה שאני נדהמת מחדש.
היא בדיוק יצאה עם בן לסרט, נכנסתי לחדר שינה ראיתי את המכתב על השידה והייתי חייבת לפתוח.

את האמת? לא האמנתי שאחרי שקים תגיד לבן שהיא בהריון הוא יהיה איתה ובכלל לא חשבתי שהם יהיו ממש זוג, הופתעת. אבל אני יותר משמחה לקרוא שטוב לה ושלמרות הגעגוע שלה לסהר היא מצליחה להמשיך הלאה, להתקדם ולצאת עם מישהו אחר.
יותר מזה?

אני הכי שמחה בעולם שהיא החליטה להמשיך עם ההיריון ולא להפיל את הילד למרות שאני יודעת שיהיה לה קשה להסתכל על הילדה שלה ולא לראות את סהר מחזיק אותה אלא גבר אחר ואני יודעת שהיא אוהבת את בן, רואים אליה.

"איך היה בסרט?" שאלתי את קים כשהיא חזרה הביתה עם חיוך מאוזן לאוזן.
"אבישגשוג מה קורה לך טיפשונת בגלל לא היינו בסרט יצאנו למועדון" היא דיברה והלכה נורא מוזר "מה? איזה מועדון? אמרת לי שאתם הולכים לסרט" לא הבנתי מאיפה היא הביאה את זה שהם הלכו למועדון

"כן היינו אמורים אבל היה סרטים משעממים כמו התחת שלי פחחח אז למה שנשלם כסף על סרטים כאלה?" היא ציחקה ואז הבנתי מה הולך פה. "קים תסתכלי עליי" תפסתי אותה בשתי ידיים. "מה שוגשוג?" ממתי היא קוראת לי בכלל שוגשוג?

"את שתית?" "לא מה פתאום נראה לך" ושוב היא צחקה "את שתית אני מכירה אותך. אני לא מאמינה לך את הבטחת לי!" "אני מצטערת אבישגוש היה לי דודא" אני בהלם. "אבישג יש לי לה..". היא עוד לא סיימה את המשפט וכל הרצפה הייתה קיא. רצתי איתה מהר לשירותים, אספתי לה את השער והחזקתי לה אותו עד שהיא סיימה להקיא – אני לא מאמינה שאני שוב בסרט הזה, הייתי בטוחה שהלילות האלו עברו כבר ולא יחזרו יותר. מסתבר ששוב טעיתי.

"בן אפשר לדעת איך זה קרה שקים שתתה? ועוד איתך?" ישר התקשרתי אליו לברר מה הולך פה. שמחתי לשמוע על הקול שלו שהוא לא שתה לעומתה כי אם הוא היה שותה הייתי הורגת אותו. "מה אבישג, היא רצתה ואת יודעת שאי אפשר להגיד לה לא אז נתתי לה קצת לשתות, בקטנה לא מוגזם" "בקטנה לא מוגזם???" היא שיכורה בטירוף! אני באמת לא רוצה לדבר אז מה זה לא מוגזם אצלך!"

"למה היא חזרה שיכורה ממש?" הוא שאל בתמימות "כן בן כן!" ניתקתי לו את הטלפון מרוב עצבים והלכתי לעזור לקים שישבה מותשת ליד האסלה. "בואי יפה שלי, אני אקלח אותך מהר ותלכי לישון" תפסתי אותה והתחלתי להוריד את הבגדים ולקלח אותה.

"אבישג אפשר להגיד לך משהו?" שכבנו במיטה בשקט עד שהיא הסתובבה לכיון שלי ושאלה אותי.

"בטח מאמי, דברי" "למה החיים כל כך מגעילים?" מה? מאיפה היא הביאה את זה בכלל? "מה זאת אומרת? החיים שלך מגעילים?" אומרים שכשמישהו שיכור הוא אומר את האמת "אני רוצה את סהר אבישג, איפה הוא? למה הוא לא פה? הוא יצא עם חברים שלו? מתי הוא חוזר?" קים הציפה אותי בכל כך הרבה שאלות על סהר עד שהדמעות עלו לי למעלה אבל ידעתי שאסור לי לבכות מולה כי היא חושבת עכשיו שהוא רק יצא לבלות ותכף הוא חוזר. בכל מקרה בבוקר היא לא תהיה שיכורה ותזכור מה קרה.

"כן יפה שלי, הוא יצא לבלות עם חברים שלו והוא תכף חוזר, תלכי לישון בינתיים
ובבוקר הוא כבר יבוא"
"את יודעת אבישג, סהר הוא הפרפר הלבן שלי" "מה זאת אומרת פרפר לבן?"
"הפרפרים הלבנים הם נשמות של אנשים שמתו אבל הם שומרים עלינו וסהר אולי
לא מת אבל הוא שומר עליי אז הוא הפרפר הלבן שלי".

היי סהר,

אני יושבת בחדר קטן עם מגזן שירותים ואפילו ספה קטנה, באולם מפואר.

אני יושבת עם שמלה לבנה עדינה, פשוטה לא מפוארת מידי, הפנים שלי מאופרות, השער מסודר והחיוך? החיוך באמת גדול ומאושר אבל הראש שלי חושב עלייך – על מה היה קורה אם.

אם כל זה לא היה ככה ואם לא היית שוכב עכשיו על מיטה, מונשם למכונות, מה אז היה קורה?

זה היה אמור להיות אתה שמחכה לי שבחופה, זה היה אמור להיות אתה שאני יחזור איתו הביתה מהיום המאושר בחיי, זה היה אמור להיות אתה בתמונה המשפחתית עם ליה הקטנטונת שבת 4 חודשים כבר. ושלא תבין לא נכון –

אני אוהבת את בן, טוב לי איתו ואני הכי מאושרת בעולם שאני הולכת להתחתן איתו, לעמוד איתו מתחת לחופה ולחזור איתו הביתה. קראתי לבת שלנו ליה – השם שתמיד אהבת ותמיד אמרת לי שאתה רוצה לקרוא לאחת הבנות שיהיו לנו ליה.

בן עדיין לא יודע שליה לא ממנו ובעצם ממוך, אם אני יגלה לו? לא בטוח. אני חושבת עלייך בכל יום, בכל לילה כשאני נכנסת למיטה מסתכלת על בן נושקת לו נשיקת לילה טוב וחושבת עלייך.

על הלילות שהיינו מעבירים על הספה, על הסרטים שהיינו רואים, על השעות שהיינו יושבים ופשוט מדברים אחד עם השנייה – על כל ואני אפילו חושבת על תחילת הקשר שלנו.. שהוא התחיל בכלל במועדון כשהייתי שיכורה, שפתחתי עיניים בבוקר ובכלל ראיתי אותך – גבר חתיך שלא מוכר לי בכלל מתבונן בי עם עיניים דואגות כאילו ישב שעות וחיכה רק שאתעורר.

"קימי, הגיע הזמן שלך יפה שלי, בואי" שמעתי את אבישג קוראת לי מהצד השני של דלת ושמעו על הקול שלה כמה היא שמחה ומתרגשת.

שמתי את העט והדף באחת המגירות בחדר והלכתי לכיוון הדלת לצאת לחופה.

הפרפרים בבטן התחילו להשתולל, הלב התחיל לדפוק כאילו הוא עוד שנייה יוצא לי מהחזה והחיוך כיסה לי את כל הפנים – אני מאושרת.

התקדמתי לכיוון השטיח האדום, מאחורי הולכות אבישג וליה – שתי השושבינות הכי יפות שיכולתי לבקש. ומצדדי עומדים אימא שלי מצד אחד ואתה מהצד השני. כן כן. אתה, סהר. אולי אתה לא עומד ומחזיק לי את היד באמת אבל בלב בראש ובעיניים שלי אתה פה וכל כך שמח בשבילי ומתגאה בי, רואים את זה בעיניים שלך. אני רואה את זה בעיניים שלך וזה עושה לי כל כך טוב, לדעת שאתה מאושר בשבילי ועומד מאחורי ואולי זה שטותי שאני חושבת ככה כי אני בתכלס לא באמת יודעת אבל אני מאמינה ככה או לפחות רוצה להאמין ככה.

עברתי את השטיח האדום, עברתי את החיוכים של כולם, עברתי את החלק שהדמעות שלי יורדות מעצמן. אני נכנסת מתחת לחופה, מסתכלת ימינה ורואה אותך מחייך ומסמן לי שהכל בסדר ושאתה נראית מצוינת כאילו ידעת מה רציתי לשאול.

אני שומעת את בן מתחיל לברך – "הרי את מקודשת לי...."

הכוס נשברה, הנשיקה עברה, החיבוקים המוחצים של האורחים, הדמעות של אימא נספגו כבר בתוך השמלה הלבנה שלי וכמובן איך בלי הסימן של האודם האדום של הדודה.

המסיבה התחילה והאווירה הייתה עם כל כך הרבה שמחה וכיף שפשוט נהניתי מכל שנייה.

המוזיקה נעצרה – האוכל מתחיל, בן ואני עוברים בין כל השולחנות ובכל שולחן אני רואה אותך עומד מאחורי כל אחד שמברך אותנו ועושה לי פרצופים מצחיקים עד כדי כך שלא הצלחתי להתאפק והתחלתי לצחוק מול כולם. הצחקת אותי כמו שרק אתה יודע.

"מה יש לך למה את צוחקת יפה שלי?" בן אמר לי באוזן "כלום סתם" המשכתי לצחוק עוד כמה שניות ונתתי לבן נשיקה קטנה על השפתיים והלכנו לאכול.

'החיים לימדו שאסור לקחת דברים כמו מובן מאליו כי שום דבר בחיים הוא מובן מאליו.

צריך להגיד תודה על כל דבר שקורה – לטוב ולרע.

אז אני אומרת תודה.

אני אומרת תודה על הזמן שהיה לי איתך סהר, על החוויות שעברנו ביחד ועל כל
מה שלמדתי ממך. אבל אני גם אומרת תודה שהצלחתי להמשיך הלאה, שהצלחתי
לאהוב מחדש, להיפתח מחדש. תמיד חשבתי שתישאר האהבה הראשונה והיחידה
שלי, חשבתי מהרגע שהיה לנו בנשף זה מפה לנצח.

טעיתי.

אנשים טועים ולפעמים מצטערים על הטעות ולפעמים הטעות הזאת היא בכלל
טובה להם.

טעיתי לטובה.

תמיד תישאר האהבה הראשונה שלי.

ליה

"ואי ואי אני רואה שהייתה לכם חתונה שמחה מאוד" אמרתי לאימא בזמן שדפדפתי באלבומים והגעתי לאלבום החתונה של אימא ואבא "יאללה ליה יש עוד מלא תמונות לחפש בשביל המצגת אי אפשר שהיא תהיה קצרה והבת מצווה שלך כבר ממש עוד חודש" "אני מחפשת אני מחפשת" ועכשיו באמת התחלתי לחפש כי כמו שאימא אמרה שהבת מצווה שלי מתקרבת מהר מידי וכלום לא מוכן ווווו "את רוצה שנלך היום לחפש לך שמלה?" אימא שאלה אותי בזמן שהחזירה את האלבומים "כוווווווו" כל כך חיכיתי לקנות שמלה לבת מצווה!!

"תחליפי את השיר הזה ליה הוא ממש מכוער" המשפט הקבוע של אימא כשהייתי שמה שירים באוטו "זה יותר טוב לך?" שאלתי ומיד צחקתי "טוב נו אם זה הכי טוב שלך..."

הקשר שלי ושל אימא באמת מיוחד, אנחנו מבלות הרבה ביחד והיא יודעת עלי הכל! אני כל כך שמחה שיש לי אותה! היא כזאת טובה, מקשיבה, תומכת, אוהבת. כל פעם שאני מסתכלת על אמהות של החברות שלי אני אומרת מזל שזאת אימא שלי ולא אף אחת אחרת!

"אימא???? אימא תעני לי בבקשה תפתחי עיניים!!!" ניערתי אותה והיא לא זזה!!

"עזרה!!! בבקשה שמישהו יעזור לי!!!!" צעקתי ואף אחד לא התייחס, כולם פשוט המשיכו ללכת ואני נשארתי שם יושבת ליד אימא ששוכבת על הרצפה עם עיניים סגורות כשכל הדברים מהתיק שלה מפוזרים על הרצפה.

"אימא! אימא את חייבת לקום כבר" ניסיתי להעיר אותה שוב שוב כשבינתיים אני מוחכה שמגן דוד אדום יענו לי וישלחו כבר אמבולנס לפה. "מגן דוד אדום, איך אפשר לעזור?" יש! מישהי ענתה לי!

"א..נ..י אני פה ברחוב ע..ם אימא שלי, ה..י..א נפלה והיא ל..א פותחת את העיניים, את חייבת לעזור לי בבקשה" כל כך פחדתי שפשוט התחננתי לעזרה "אוקיי קודם כל, תנשמי עמוק תנגבי את הדמעות ותגידי לי את השם שלך" הקול שלה היה רגוע וזה הרגיע אותי מאוד. נשמתי נשימה עמוקה ניגבתי את הדמעות ועניתי לה.

"קוראים לי ליה" "מעולה, ליה תוכלי להגיד לי באיזה רחוב את נמצאת?" "ברחוב פתח תקווה 2 אני חושבת" "אוקיי ליה אני צריכה ממך שתיגשי לחזה של אימא שלך ותתחיל ללחוץ בצד של הלב, לחיצות בקצב אחיד. האמבולנס בדרך אליך אל תזוזי מהמקום שאת נמצאת בו. את צריכה שאני אשאר איתך על הקו?" "כן..כן, בבקשה" "אוקיי, תנסי לנשום עמוק ולהירגע, אל תשכחי לחיצות בקצב אחיד." הקול שלה באמת היה מרגיע

"האמבולנס הגיע, תודה לך. עזרת לי מאוד" בשנייה שניתקתי את הטלפון, האמבולנס עצר ויצאו ממנו שתי אנשים שהזיזו אותי אחורה וטיפלו באימא. עוד אחד יצא מהאוטו ושאל אותי כל מיני שאלות – "איך קוראים לאימא?" "קימברלי אנריסון" "את יודעת אולי אם אימא לוקחת כדורים מיוחדים?" "לא, לא שאני יודעת" "יש מישהו גדול שאפשר לדבר איתו – אבא, סבתא?" "אימא ואבא התגרשו והם לא בקשר וסבתא נפטרה לפני שנה וחצי" "אוקיי הבנתי" "אהה אבל יש מישהי שאפשר לדבר איתה – אבישג" היא היחידה שבאמת יכולה לעזור פה. "מעולה, תאספי את הדברים של אימא ונעלה לאמבולנס – הכל יהיה בסדר אני מבטיח לך אנחנו נטפל באימא שלך כמו שצריך" הבחור ניגב לי את הדמעות שזלגו על הלחי והלכתי לאסוף לאימא את הדברים מהרצפה. התחלתי לאסוף את התיק איפור, מחברת, עט, ארנק ואז היה שם חתיכת דף ישן מקופל – נפתח או לא נפתח? "היי ילדה, בואי אנחנו חייבים לזוז" דחפתי את כל הדברים לבפנים ורציתי לתוך האמבולנס.

אבישג

"חכי שנייה יש לי שיחה" אמרתי למאיה שישבה איתי בבית קפה. "מה??? מתי זה קרה??? אוקיי אוקיי אני בדרך חמש דקות מגיעה" אני בהלם

"יפה שלי אני מצטערת קים בבית חולים אני חייבת לעוף, נדבר אוהבת" נכנסתי לאוטו ונסעתי במהירות לבית חולים, מה קרה לה עכשיו? שוב היא לא שמרה על עצמה? שוב היא שכחה להתפלל בבוקר? מה יהיה איתך קים מה יהיה איתך... "

"מה מה קורה? דברי אליי ליה" נכנסתי וראיתי את ליה יושבת על כיסא לבן שהגב שלו צמוד לקיר של כניסה לחדר. היה לי כל כך קשה לראות אותה ככה, זה הזכיר לי את קים-איך היא יושבה לילות וימים ככה על כיסא לבן צמוד לקיר של כניסה לחדר של סהר.

"אני לא כל כך יודעת, הרופאים חיכו שאת תבואי כדי להגיד לך מה קורה. את יכולה לבדוק ולהגיד לי בבקשה?" היא לא הצליחה לסיים את המשפט בלי לפרוץ בבכי וכל כך ריחמתי עליה. "כן קטנטונת שלי, תישארי פה אני הולכת לברר מה קורה" נתתי לה נשיקה ונכנסתי לתוך החדר.

"את אבישג?" אחד הרופאים פנה אליי "כן" "יופי, אנחנו צריכות לשאול אותך כל מיני שאלות שיעזרו לנו לדעת מה המצב עם קים ואיך אפשר להמשיך לטפל בה" "מה המצב שלה כרגע?" "היא כרגע מורדמת." "מורדמת??? למה??? נלחצתי לשמוע את המילה מורדמת." "אין לך מה להילחץ, היא סבלה מכיוון כשהתעוררה אחרי ההתעלפות אז הרדמנו אותה בינתיים." "אוקיי. מה אתם צריכים ממני? איזה שאלות?" שאלתי כשנכנסו לחדר קטן שהיה בו רק שולחן ו3 כיסאות.

"תראי, מצאנו בדם של קים אלקוהול שככל הנראה היא שתתה אותה אתמול כי היא לא הייתה שיכורה כשהתעוררה וליה לא אמרה שהיא התנהגה מוזר בבוקר. קים שותה באופן תמידי?"

"כן, בעצם לא כאילו לפעמים ולפעמים" לא ידעתי כל כך מה לענות להם "מה זאת אומרת? את יכולה להיות יותר מדויקת?" ביקש הרופא השני "הייתה לה תקופה נוראה קשה, היא ובעלה התגרשו והיא נמצאת בדיכאון בגלל הארוס שלה שנמצא בקומה כבר 13 שנה בערך." "אוקיי אבל איך זה קשור למה שקרה?" הוא קטע אותי

באמצע משפט "חכה, לא סיימתי" "אוקיי סליחה" המשכתי. "כשקים הייתה נערה היא שתתה והשתכרה כמעט כל יום, זה היה הפתרון שלה לדברים. כל פעם שהיא קורה לה משהו והיא הייתה צריכה לברוח ולנקות את הראש – הייתה הולכת לשתייה. בתקופה שהיא ובעלה התגרשו, היא הייתה משתכרת קבוע כל יום ובעצם גרמה לעצמה להרס עצמי – היא הרסה את מי שהיא באמת, היא נהפכה לקרה, חסרת מצב רוח, חסרת שמחת חיים וכוח לאנשים. עד שלקחתי אותה למכון גמילה ושם היא התחילה תהליך שלא כל כך עזר לה אז הם עברו איתה לסוג של כדורים מיוחדים שגם לא עזרו לה." "אבל אבישג, זה שוב לא מועיל לנו" שוב הרופא קטע אותי באמצע משפט "אני לא סיימתי, עכשיו אני בסוף כשאסיים תבין." "מצטער מצטער" המשכתי שוב פעם בתקווה שהוא לא יעצור אותי שוב. "קים באה מבית מסורתי וכשגדלה התנתקה מהדת. במכון גמילה קים חלקה חדר עם אישה דתיה שהייתה מתפללת שחרית מנחה וערבית. קים לאט לאט הצטרפה אליו לתפילת השחרית וזה הדבר היחיד שעזר לה, כל בוקר שהייתה קמה ומתפללת שחרית היא הייתה הרבה יותר רגועה באותו יום, לא היה לה חשק לשתות וזה העלה לה את המצב רוח והרוגע בחזרה למעלה. בנוסף לשחרית, כל פעם שהיא הייתה מרגישה שהיא רוצה לנקות את הראש היא לא הלכה לשתות בשירותים בלי שהם יתפסו אותה, היא הייתה לוקחת את התהילים שהתחילה להסתובב איתם בתיק ומתפללת. לפי מה שאני זוכרת, אתמול בצהריים היא הייתה אמורה להיפגש עם הגרוש שלה לגבי כל מיני תשלומים לחוגים ולבית ספר של הבת שלהם וכנראה שהיא פשוט ברחה לשתייה" אמרתי את המשפט האחרון מלאת אכזבה כי לא ציפיתי שזה יקרה. היא כבר הייתה בסוף התהליך המוצלח שלה.

"עכשיו עזרתי לכם?" פניתי לרופא שקטע אותי "כן אני חושב שהבנו, אני לפחות למה שהיא התעלפה והרגישה ככה." "למה?" שאלתי בסקרנות ורצון לדעת מה עובר על החברה שלי "היא לא שתתה הרבה זמן לפני זה נכון?" "נכון" "יפה, ברגע שאתה נגמל משתייה ואחרי תקופה ארוכה חוזר לזה ושותה הרבה במכה אחת זה גורם לגוף להגיב בצורות שונות. מעבר לזה שהיא שתתה בכמות גדולה היא תפקדה הרבה בבוקר, משהו שאסור לעשות וזה גרם בעצם להתעלפות ולבלבול שהיה לה כשהתעוררה." "אוקיי ומה הקשר לכאבים שסבלה מהם?" "לפי איך שזה נראה –

כשהתעלפה נפלה נורא חזק על אבן או משהו דומה וזה גרם למכות יבשות וכואבות מאוד."

סֶהַר

זה כבר תקופה ארוכה שקים נמצאת איתי פה יום ולילה ואני כל כך רוצה. כל כך רוצה לקום אליה, לדבר איתה, לחבק ולנשק אותה, להגיד לה שאני פה והכל בסדר. שמעתי על הגירושים שלה ואני אשקר אם אגיד שלא שמחתי שהם התגרשו אבל הייתי כל כך עצבני מהבן הזה כי הוא פגע בה ולא מגיע לה שיפגעו בה. שמעתי על הבכי שהיא בכתה בגללו או בגלל משהו אחר וכאב לי עליה, כאב לי על כל דמעה ודמעה שירדה מהעיניים היפות האלה עד ללחיים העדינות שלה. היה לי קשה לשמוע אותה בוכה ולדעת שאני לא יכול לעשות כלום. אפילו לא לחבק אותה כדי שהיא תבכה לי על הכתף ולא תרגיש שהיא לבד. לפי מה שהבנתי המצב שלי רק מתדרדר ואני רק רוצה להיפרד ממנה כמו שצריך, לתת לה נשיקה וחיבוק ולהבטיח לה שאשמור עליה גם מלמעלה. "אני אוהב אותך יפה שלי" ניסיתי להגיד לה, ניסיתי בחיי שניסיתי בכל הכוח אבל לא הצלחתי.

"אני מתגעגע אלייך" ניסיתי להגיד לה גם את זה ושוב, לא הצלחתי. אני מכיר את ליה, את הילדה שלי ושל קים. טוב אולי רק מסיפורים שקים מספרת לי אבל לפי הקול שלה אני שומע עליה שהיא מספרת את זה עם חיוך מאוזן לאוזן וזה עושה לי כל כך טוב.

אני שמח שקים מאושרת ככה, אני שמח להיות חלק בשמחה שלה אם כי אני זה שהכנסתי אותה לדיכאון. לא משנה מה יהיה הסוף, אני אמשיך לאהוב את קים ולשמור עליה הכי הרבה שאני יכול.

אני מתגעגעת אלייך,

אני מתגעגעת לכל חלק בך,

אני מתגעגעת לשפתיים הנעימות שלך שידעו לנשק בכל כך עדינות,

אני מתגעגעת לידיים החמות שלך שידעו לחבק אותי בדיוק כשצריך,

אני מתגעגעת לחיוך שלך שידע לשמח אותי כשהייתי עצובה,

אני מתגעגעת למילים האהובות שלך שעשו אותי מאושרת כל פעם מחדש,

אני מתגעגעת אלייך.

אבישג

יצאתי מחדר החקירות הזה סוף סוף עם מלא מחשבות בראש והמון בלבול. "ליה?" יצאתי מהחדר וליה לא הייתה שם בכיסא הלבן ההוא. "ליה איפה את?" קראתי לה עוד הפעם והפעם קצת יותר חזק. "אני פה אני פה" היא יצאה מהחדר של קים ובאה לכיווני. "נו? מה הם אמרו?" היא הסתכלה אליי בעיניים חנוקות מדמעות שרק רוצות לצאת, הפנים שלה התחננו לבשורות טובות עד כדי כך שלא יכולתי לספר לה את האמת. לא יכולתי לספר לה שאימא שלי הייתה אלכוהוליסטית והלכה למכון גמילה ולא לעבודה או לימודים וישנה אצלי במקום להיות עם ביתה הקטנה. "הם אמרו שהיא כנראה התייבשה או משהו והתעלפה" הרגשתי כל כך רע וטוב עם עצמי באותו הזמן. "אז הכל יהיה בסדר נכון?" עלה לה חיוך מאוזן לאוזן שלא יכולתי למחוק לה אותו. "כן, הכל יהיה בסדר, רק זה יהיה קצת זמן." "יופי." היא הסתובבה ובאה להיכנס לחדר בחזרה. "רגע רגע ליה" "מה שוגג?" "מה יש לך ביד?" "מה, זה?" היא הרימה את היד שלה וראה לי מוכר מאיפשהו, "לא יודעת, לא פתחתי את זה עדיין זה היה בתיק של אימא" ראיתי שאחד הרופאים נכנס לחדר של קים אז מיהרתי להיכנס איתו לבפנים. "אני כמה דקות חוזרת יפה שלי, תישארי פה אל תזוזי" "לאן כבר יש לי ללכת" שמעתי את ליה ממלמלת כשהסתובבתי להיכנס. ריחמתי עליה.

ליה

'אהוב שלי היום זה כבר שלושה חודשים מאז אותו היום הנוראי...'
'נמאס לי כבר לבכות כל יום,אתה יכול בבקשה לחזור?'
'היה לי יום שמח היום,אחרי הרבה זמן אני באמת יכולה להגיד שהיה לי יום שמח
ואני בטוחה שאתה שמח שאני מצליחה לחייך אחרי הכל..'
'אני מצטערת שלא באתי לבקר אותך הרבה זמן...'
הסקרנות גברה על המצפון והייתי חייבת לפתוח את היומן. היומן היה מפוצץ
במכתבים ובמלא תאריכים ישנים.
דפדפתי ודפדפתי ולא הבנתי על מה כל המכתבים האלה מדברים,או יותר נכון על
מי.
מי זה סהר? למה אימא כל כך מתגעגעת אליו? למה היא עצובה שהוא הלך? מיליון
שאלות רצו לי בראש וכל כך רציתי לשאול את אימא.
'סהר אני בהיריון. אני בהיריון ממך...'
מה? עכשיו יש לי עוד אח או אחות מהסהר הזה? מה הולך פה? המשכתי לקרוא.
'אני בהיריון ממך ואתה בכלל מחוסר הכרה.בחלומות הכי נוראיים שלי לא חשבתי
שאת ההיריון הראשון שלי אני יגלה בלעדייך. כולם סיפרו לי כל הזמן שהיריון הוא
החוויה העוצמתית ביותר שאישה יכולה לחוות, אך אם ישאלו אותי החוויה הכי
עוצמתית שלי כרגע היא חווית החיסרון.
אתה חסר לי והחוויה הזו היא כמו ענן שחור גדול שמשתלט לי על כל התחושות
האחרות. אני מרגישה שהלב שלי רוצה לחוות תחושות אחרות אך הוא ננעל.
כל מילה שקראתי בלבלה אותי יותר ויותר אבל הייתי חייבת להמשיך לקרוא. חייבת להבין
מה קורה פה.
'ליה- הילדה שלי,שלנו,
היא הדבר הכי טוב שיכולתי לקבל אי פעם.
היא מכניסה לי כל כך הרבה שמחה לחיים מהשנייה הראשונה שראיתי אותה.
אני מרגישה כאילו כל הרגשות שלי התחלפו,
העצב הפך לשמחה, החושך הפך לאור והדמעות של עצב הפכו לדמעות של אושר.

תודה על מתנה מדהימה ועל הילדה הראשונה הכי מדהימה שיכולתי לדמיין.

קים

"בוקר טוב יפה שלי" "בוקר טוב אימא" נכנסתי לחדר וראיתי את סהר וליה יושבים ואוכלים ארוחת בוקר.

עמדתי מולם עם פה פעור, לא מצליחה לצאת מהשוק וההלם. זה סהר? זה באמת הוא? אין מצב שזה הוא!

שפשפתי את העיניים טוב טוב ולא, זה לא חלום.

קפצתי על סהר עם בכי מטורף! "איך זה בכלל הגיוני?? מה קורה פה???" "אני יסביר לך את הכל עוד מעט יפה שלי" הוא ענה בקול המרגיע שלו ממש כמו פעם. "היי השארתם אותי לבד מה זה פה" ליה קפצה מהצד והצטרפה לחיבוק הארוך שלי ושל סהר.

כל הגוף שלי התמלא בסיפוק ואושר ברגע שעמדנו שלושתנו והתחבקנו. הרגשתי שאנחנו משפחה רגילה, ממש כמו כל משפחה אחרת בלי שום סיפור ארוך ועצוב מהעבר.

"אני עדיין בהלם, עברו יותר מ-12 שנה מה קרה פתאום?" ישבתי מול סהר על הספה, עם חיוך מאושר ולב שהיה מלא בגעגוע שהתמלא. ישבתי מול סהר על הספה ובחיים לא חשבתי שזה יקרה שוב.

"הגעגוע אלייך שבר אותי אז באתי" הוא חייך אלי את החיוך שלו. כן, את החיוך המושלם שלו. החיוך שכל כך התגעגעתי אליו.

"אני עדיין לא מצליחה לעכל שאתה פה, נמצא לידי. אתה ממש פה." הגיע הרגע שכבר לא יכולתי להשתלט על הדמעות ולעצור אותם אז פשוט נתתי להם לרדת ולרדת.

"תספר לי הכל, מה הרגשת בהתחלה באמצע בסוף, איך קמת, מה אתה זוכר לא זוכר, מה אתה יודע, איך בכלל באת לפה, מתי התעוררת, איך התעוררת?" הצפתי אותו בשאלות שכבר לא יכולתי לנשום מרוב דיבור אז הייתי חייבת לעצור. "אני אסביר לך את הכל אני מבטיח לך אהובה שלי,

מגיע לך תשובות והסברים על כל התקופה האחרונה הזאת, את צודקת, את גם
תקבלי את הכל אבל עכשיו נסיכה שלי,
אני חייב ללכת.
אני אחזור בקרוב אני מבטיח.
אל תשכחי כמה אני אוהב אותך."
הוא עוד לא הספיק לסיים את המשפט והוא נעלם. הוא לא יצא מהדלת או הלך או
משהו כזה, הוא פשוט נעלם.
התחלתי לחפש אותו בדירה הקטנה והצנועה, עברתי בין כל החדרים. בחדר שינה
שלי, בסלון, בחדר של ליה, במקלחת, בשירותים והוא פשוט לא היה בשום מקום.
"סהר? סהר?? איפה אתה? לאן נעלמת לי עוד הפעם? סהר בבקשה תחזור!"
לא הצלחתי לקבל את זה שאני מאבדת אותו שוב פעם, אני לא יתן לדבר כזה
לקרות!
"אמא איפה סהר? רציתי להראות לו איזה טובה אני בחשבון" "אני לא יודעת ליה,
אני באמת לא יודעת" הדמעות ירדו וירדו כיאלו יש לדמעות ברז והוא נפתח.
הרגשתי שאני מתמוטטת שאני לא מסוגלת להתמודד עם זה עוד הפעם.

1/4

"סוף סוף התעוררת!" פתחתי עיניים בבהלה וראיתי את ליה יושבת לידי ומסתכלת עליי בעיניים גדולות ובוהקות, מתסכלת עליי בצורה מוזרה אפילו. "בוקר טוב גם לך" נכנסתי למקלחת לשטוף פנים והעיניים שלי, העיניים שלי היו כל כך אדומות, אדומות מבכי. בכי ארוך וכואב. לא הבנתי מאיפה זה בא.

"אמא הכנתי לך ארוחת בוקר, בואי לאכול!" "אני באה אני באה" ממותי ליה מכינה ארוחת בוקר? מוזר.

"אפ אפ אפ, תעצמי עיניים לפני שאת נכנסת למטבח" ליה עצרה אותי כמה צעדים מהמטבח ולא שיחררה עד שלא עצמתי עיניים.

"עכשיו את יכולה לפתוח."

פתחתי את העיניים ולא האמנתי למה שאני רואה. הטלפון שהיה בידי נפל על הרצפה ואני אחרייך.

הרצפה התמלא בדמעות אבל הפעם, הפעם אילו היו דמעות של אושר.

"הי, למה את בוכה? אני לא מרשה לך לבכות." הקול של סהר היה מרגיע יותר מתמיד.

הרמתי אליו את הראש, הסתכלתי לו על העיניים הכל כך יפות שלו, על השפתיים הרכות שלו ונישקתי אותו.

הגוף שלי התמלא בצמרמורות עם הרגשת סיפוק ואושר. הרגשתי שאני חוזרת לעצמי.

"גם אני פה אם שכחתם.." ליה ציחקקה מהצד ואנחנו ביחד איתה.

"ליה תקשיבי, אני לא סיפרתי לך על סהר, הוא בעצם.." "אני יודעת כבר הכל אימא. כשאושפזת בבית חולים, מצאתי את היומן שלך בטעות לגמרי וקראתי אותו. אני מצטערת אני יודעת שלא הייתי צריכה לעשות את זה." "הפעם הסקרנות שלך דווקא עשתה טוב"

"איך אתה התעוררת פתאום? אני עדיין לא מצליחה להבין מה הולך פה." הייתי כל כך מבולבלת. "תאמיני לי שאני מבולבל לא פחות ממך. הרופאים אמרו שזה נס. הם לא האמינו שזה יקרה. אתמול בלילה פתחתי עיניים והתחלתי לדבר כיאלו כלום לא

קרה." "ורגע, כל השנים שהיית שם, אתה זוכר משהו? או שהיית בתרדמת מוחלטת?" "אני זוכר. למזלי הרב, יצאתי בנס מהתרדמת ללא פגיעה מוחית או כל פגיעה אחרת, כמו שנכנסתי ככה יצאתי. "

"אני כל כך שמחה שאתה פה, כל כך התגעגעתי אלייך." משנייה לשנייה החיוך שלי התרחב יותר ויותר.

"למען האמת, אני גם שמחה שאתה פה סהר למרות שאני בכלל לא מכירה אותך" ישבנו במטבח שלושינו, ישבנו וצחקנו ממש כמו משפחה קטנה וחמה.

הרגשתי הכי טוב בעולם, הרגשתי כל כך מאושרת, כל כך מאוהבת.

אני מודה לה' על המשפחה הכי טובה שיכולתי לבקש, אני מודה ואמשיך להודות.

יְסֵהֵר שְׁלִי,

זֶה הַיּוֹם שְׁלִי לְשַׁחֵרֵר אֶת עַצְמִי וְאוֹתְךָ.

לְשַׁחֵרֵר אוֹתְךָ מִהִמְחָשְׁבוֹת שְׁלִי, מִהֶרָאֵשׁ שְׁלִי, לִפְנוֹת עוֹד קִצֵּת מִקּוֹם בֶּלֶב שְׁלִי בְּשִׁבִּיל בֵּן.

אִם כֵּמָה שְׁאֲרָצָה לְשַׁחֵרֵר אוֹתְךָ – בְּחַיִּים לֹא אוֹכֵל לְשַׁחֵרֵר אוֹתְךָ לִגְמָרִי. אֵתָהּ הִפְרַפְרָה הַלֵּבָן שְׁלִי שֶׁנִּמְצָא לִי בִּידֵיִם וְלֹא רוּצָה לְהִתְעוּפֹף, אִזּוֹ מִי אֲנִי שְׁאֵעִיף אוֹתְךָ בְּכוּחַ? לֹא מִשְׁנָה מִהָיְהִי הָעֵתִיד לִנְצַח תִּהְיֶה שְׁמוֹר אֲצִלִּי בְּזִיכְרוֹן, בְּרֹאֵשׁ וּבְפִינָה מְאוּד מִיּוֹחַדֶּת בֶּלֶב.

תּוֹדָה עַל כָּל מִה שֶׁהֵייתָ בְּשִׁבִּילִי לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח לְךָ אֶת זֶה.

אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתְךָ וְאֶמְשִׁיךְ לְאֹהֹב עַד לִנְצַח,

קִים.